

CHASVAG.COM

Presenterer – gratis – uten kostnader:

...de stormfulle netter...

en
novelle samling
av

Chand Svare
Ghei

uredigert utgave

Abilons visdom

Du ser de eldre lide, og lider selv av frykt. Enhver har som likt å rense oppi sin fortid. Hvis du ikke klarer det, tror du virkelig dine barn klarer det?

PENGEÅNDEN

Det var året 2045, egentlig et under at jorden ennå var levbar for mennesker. Vel det var i vert fall det 11. året etter at den fjerde verdenskrig hadde begynt. Egentlig var den tredje og fjerde verdenskrig en og samme krig det som skilte dem var en måneders seier-rus fra de såkalte allierte. Men freden varte kun i 34 dager. Så fulgte elleve år med krig, blod og elendighet. Menneskebestanden på Jorden hadde sunket til knapt 1 milliard, fra 7 milliarder i år 2005. Det fantes ikke allierte lenger, nå var det krig alle mot alle. Og bare de sterkeste overlevde. Mange steder fantes småsamfunn som prøvde og leve mest uanfektet fra krigen uten særlig hell. Vi skal til et sted langt nord på kloden. Til et land som av alle navn het Norge en gang i tiden. Mens Norge og en lang rekke EU land i 2003 hadde stiftet en ny union uten landegrensener. Altså det meste av Europa ble ett land dette het noe som Det Demokratisk Sosiale Europa, noe som førte til masse bråk. Spesielt for de landene som ble holdt utenfor. Men tilbake til år 2045 og DDSEs delstat Norge:

Oppe i en dal like ved en forurensa bekk uten noe annet navn enn 'straumen' bodde to karer i noe som de kalte hus. Huset deres så mere ut som et forfallent telt. Teltet var satt opp av noen gråe matte tepper og noen lange tre stokker som holdt teltet oppe.

Jimmi den eldste av de to, (antok man fordi ingen av de hadde kalender eller klokke så holdt ingen av dem styr på sånt lenger) hadde møtt Kursul for tre måneder siden og de hadde raskt blitt venner. De levde i elendighet og sykdom i sitt 'hus'. De levde av det lille viltet som fantes d.v.s. rotter og lignende, Av og til hendte at de kom over en gammel ruin eller et lik med noen eiendeler på seg.

Akkurat i dag den 5. april 2045 hadde Jimmi og Kursul funnet en slik nedbomba ruin. De lette igjennom ruinene og fant en masse 'verdifulle ting' som vi i dag ville kalt skrot. Deriblant en nesten ødelagt jernbøtte, to gafler med henholdsvis en og to spisser og et merkelig bilde.

Jimmi tenkte først å kaste det, før Kursul grep han i det og sa "Hei, dette bra", som du ser var deres språkkunnskaper veldig dårlige. Og ingen av de kunne skrive. De var villmenn. Kursul snappet til seg bilde og strøk vekk noen lag med sand. Noen farger kom etterhvert til syne.

Selv om bildet var gammelt var det i ganske god stand i forhold til hva de ellers pleide og finne. Etter hva guttene kunne se viste bildet en slags kiste som det kom ett eller annet vesen ut av. Det var lys, rødt og gult blandet sammen til en slags åndelig virvel av farger.

Rundt resten av kisten var det et eller annet rom, i en hulegang eller korridor. Og det var en sprekk i veggen som mann kunne se ett eller annet ubeskrivelig. Guttene tok med seg funnene hjem og festet over den gode fangsten. Vel festet er vel et overdrevet ord. Men selv om de verken hadde ressurser eller særlig mye krefter i kroppene sine var humøret på topp.

Bildet hengte de opp på en trestokk i teltet og så spiste de tre mark vær og drakk litt vann av den forurensa bekken Straumen. Så la de seg ned på noen utslitte skinnetepper i teltet, og sovnet inn momentant.

Klimaet i Norge på denne tiden var veldig varmt som over alt ellers på kloden. Og det regnet nesten aldri. Det var altså veldig tørt der. Et under at bekken straumen i det hele tatt rant. Det var som om den var en gave fra Gud personlig til de stakkars uskyldige menneskene som hadde blitt rammet av deres egen egoisme.

Jimmi og Kursul hadde blitt født og hadde vokst opp i denne krigen og nøden som krigen førte til, de kjente rett og slett ingen annen virkelighet. Leveveiene deres minner på måtene mennesker levde før middelalderen og industrialderen. De minte på steinalderfolk bare uten den energirike Jorda som var da.

Den natten hadde Kursul, (Den klokeste av de to guttene, han var vis, smart og kunne ofte forstå ting som Jimmi aldri ville kunne fatte.) en underlig drøm. En drøm om penger, en ånd som sa ord til ham, han skjønte bare noen av ordene men likevel på underlig vis forsto han ordene som Pengeånden mante ut. De samlet gynet av sted og ble små vers:

*Penger grå, penger små
penger store, og enda større.
Menneskenes plage,
i alles pengers dage.*

*Mennesker grå, mennesker små
mennesker uten store smarte grå.
Penger deres plage
i alles dets dage.*

*Guder store, guder små
Pengeånden alle synder få.
Mennesket dets plage
til tidens siste dage.*

*Mennesker gode, med noe i hode
Pengeånden dømmer på vår klode.
fylt med arbeid
til tidens siste feid.*

*Penger grå, penger små
penger store og enda større
Menneskets plage
men ånden likevel ikke klage.*

Neste morgen våknet Jimmi først, han vekket Kursul som hadde glemt hele drømmen. Den hadde sunket ned i hans underbevissthet. Neste gang han så på bildet synes han det virket kjent men, klarte ikke og huske hvorfor. De neste dagene ble et mareritt for Jimmi og Kursul. De ble magrere og sykere dag for dag. Til slutt fant de ut at de skulle ta seg en tur ned i bygda. Der bodde det et lite samfunn helt for seg selv. De som bodde der fikk av og til forsyninger fra hjelpe sendinger fra frivillige hjelpeorganisasjoner som gjorde sitt beste for å hjelpe menneskene som led mest vondt.

Men de i bygdesamfunnet solgte varene rundt til blodpriser. (For oss er prisene billige men når man tenker seg at knapt noen hadde store summer penger kan man si at prisene var totalt uholdbare)

Selv om guttene var utsultede og syke var det ingen som brydde seg om dem, hadde de ikke penger hadde de heller ingen rett på goder som nestenråttan mat og den slags.

Til tross for dette levde de en hel måned i håp om å skaffe penger opppe i fjellene, medregnet de små inntektene ved forskjellige slags funn, som f.eks en rotte. Rotter var ren delikatesse for guttene.

Men etterhvert som ukene gikk ble de stadig svakere ja nærmere døden enn de noen gang hadde vært. Men kroppene deres var med tiden blitt hardbarsket og vandt til utrolige umenneskelige utfordringer.

Så at de en dag av ren grådighet, menneskelig egoisme og av frykt for å dø havnet de i en trettene kamp på liv og død. Den ene prøvde å spise den andre. Og det hadde vel endt dårlig hvis ikke to omstreifere hadde dukket opp og lagt en demper på tretten.

Guttene kastet seg glupsk over de vandrende, den ene en kvinne. Men guttene viste ikke noen forskjell på menneskene for de var det bare et kjønn: mennesket. Og siden de var så påvirket av overlevningsinstinctet fikk ikke katehetsinstinctet slippe fram. De trodde det bare kom av kribling og hunger på mat.

Kursul hørte i overfalls øyeblikket en stemme i hodet, han skjønnte ikke alle ordene men forstod hva de sa. Kursul sa "STOPP!", men ingenting kunne stoppe Jimmi. Og Kursul ble overtalt av Jimmi til å bli med på overfallet. Da begge de vandrende var drept gjennomsokte guttene likene, de fant hundre og trettitre norske kroner.

De gjemte pengene godt og la seg etterpå. Den natten hadde Kursul et skikkelig mareritt om demoner og djevlere. Han våknet svett i panna.

Til sin forferdelse fant guttene ut at pengene var borte. Jimmi trodde Kursul hadde tatt dem mens Kursul beskyldte Jimmi for det motsatte. Etter timevis med krangel og utmattelse splittet guttene lag.

Jimmi ble for seg selv i teltet. Han var nå radmager, han var nesten bare et skjellet med en tynn, tynn hudhinne på. Etter en uke var han så utmattet at han nesten ikke klarte og røre seg.

Mot alle Jimmis primitive prinsipper kastet han seg over de råttne likene til de vandrende. Det tok han en hel uke å fordøye begge menneskene, og da hadde han spist på dem hele den tiden han hadde vært i bevissthet.

Kursul som hadde sterkere kropp, og mer flaks klarte seg halvannen uke streifene. Så ble han sakte men sikkert så ferdig at han ikke hadde annen råd en å prøve og finne veien til sin gamle venn Jimmi. Det tok han enda en halv uke å slepe den nestendøde kroppen sin mot teltstedet.

Han fant Jimmi sovende, Kursul spiste han opp levende. Med hendene fulle av blod sank han sammen. Kursul våknet opp gud vet hvor mange timer senere. Han var litt sterkere nå. Han så tilfeldig bort til den plassen de hadde gjemt pengene og de var der. Hadde de vært der hele tiden?

Han rasket med seg pengene og begynte den lange ferden nedover fjellene og ned i bygda. Han slepte kroppen sin i fem dager. Før han så det lille bygdesamfunnet nede i dalen. Da han hadde slept seg helt fram forsvant alt rundt han.

Han svimlet rundt og falt i dyp, dyp søvn. Han så Pengeånden le, Kursul oppfattet latteren som ondskapsfull. Så forsvant alt.....

Et annet sted til en annen tid stod et bilde på veggen til et museum stod et bilde utstilt. Under det stod det. Pengeånden, maler ukjent. Kr. 120 000 000 000 . Og bak bildet der stod de vers jeg har skrevet tidligere pluss:

*Penger små, penger grå
La meg få, få nå!
Mennesker egoisme vil alltid rå
og følge for deres skjebne få!*

En annen side

Når bare det verste gjenstår kan man begynne å puste lettet ut. Fordi, det verste er over, ventingen, angsten, flykten, den seige piningen av seg selv og andre. Styrk deg nå i denne stund, selv om du er utmattet og nedbrent, det er dette du har ventet på, det er dette som er målet. Når kampen er over er det jo ikke no gøy lenger.

Aleine

Trafikklyset skiftet fra grønt til rødt. Mark Hansen stoppet sin gamle Volvo 82-modell. Regnet pøste ned. Han var gretten, jobben hans hadde vært et mareritt. Faen, ville ikke det lyset snart bli grønt? For Mark virket det som om det tok evigheter. Han tenke to måneder tilbake.

Det var mandag og han hadde nettopp kommet hjem, hun var borte. Det stod en lapp på døra. Han hadde tatt den og krøllet den sammen, gått inn og kastet den mot søppelkassa. Den krøllete papirbiten flagret mot søppelkassa, traff kanten og datt på gulvet.

I helga hadde de kranglet, han hadde slått henne. Han angret sårt, det lignet ikke han å gjøre sånt. Han viste ikke hva som hadde gått av han.....

Marks tanker ble avbrutt av tuting en bil bak. Langsamt kom Mark til virkeligheten igjen. Han så på lyset, sannelig var det ikke blitt grønt. Han satte opp farta.

Senere parkerte en blå 82-modell Volvo utenfor et hvitt hus. Vel helt hvitt var det ikke, det var liksom litt grålig. Mark syntes det ga huset et litt mer "oldfashion look".

Mark åpnet bildøra, hoppet ut og slengte døra igjen, "slam". Mark låste opp døra til huset, trasket inn, tok av seg skoa og frakken, og gikk inn på kjøkkenet. Tenk at det var to måneder siden, åssen hadde han orket å holde ut så lenge? Han satte på kaffetrakteren for å lage seg en kopp "karsk". Den var sterk, han koste seg.

Seinere lagde Mark seg en grynbolle, (en blanding av gryn og melk, med syltetøy eller sukker på.) og slukte den i seg.

Han lagde seg enda en kopp "karsk" og la seg ned på sofaen. Han drømte tilbake:

Hun hadde hatt så fint, langt, lyseblondt hår, som sikkert var leke for en annen nå. Forbannet at det ikke var bare han og henne i hele verden. Mark sovnet etter en halvtime, på det ene kinnet hans lå en blank, liten tåre.

Julia Bekkeveien hadde bodd hos Mark Hansen i to år før de hadde blitt uvenner. Hun hadde flyttet bort til en venninne, fordi hun hadde ikke noe sted å bo selv. Mark hadde forgudet Julia, men som så mange mannfolk hadde han vanskelig for å vise sine følelser. Han var på mange måter primitiv og mente godt med alt han gjorde selv om resultatet ikke alltid ble bra. Julia hadde delvis forstått dette men ikke helt. For henne hadde Mark vært en stor gåte, og det var han ennå.

Mark våknet ca. klokka åtte, med en fryktelig hodepine. Han reiste seg og fant fram en flaske Vodka i et skap. Han tok en diger slurk og gikk inn i stua. Der slo han på tv'n og satte seg seg ned i "godstolen" sin. Før, da hun hadde vært her, hadde det vært to. Faen som han savnet henne!

Det begynte en spillefilm på tv. Han fulgte nesten ikke med på filmen, tankene hans omhandlet en helt annen. Ofte overdøvet han lyden fra filmen med et hyl, "JULIA!!"

Hun hadde vært alt for han, alt! Hva hadde han egentlig å leve for nå? Hun hadde forrådt han, dratt fra han når han trengte hun mest. Den hora!

Filmen på TV hadde med en liten ynkelig form for kjærlighetshistorie som rørte Mark dypt. Han klarte ikke å se på filmen. Han slo av tv'n og satte på litt musikk, det var en CD av Pink Floyd.

Mark brast sammen i gråt, og tankene hans om Julia ble litt mildere. Hun hadde jo alltid vært så livlig og morsom, og hadde alltid... hun hadde vært så..... ÅH!!!! Mark tok seg to skikkelige slurker fra flaska. Så lo han litt av livets meningsløshet. Han "banna" flaska og fant seg en ny på kjøkkenet. Han sjangla tilbake inn i stua.

Mark gikk bort til en liten kommode, åpnet en skuff, tok seg en slurk, og fant fram en liten eske. Han slepte med seg kroppen sin tilbake til "godstolen" sin, og åpnet esken med skjelvende hender, ikke fordi han var redd, men fordi han var ganske full.

Så begynte Mark å le, han lo lenge. Han visste ikke hvorfor, det bare var så morsomt. Etter den lange latteren tok han seg enda en stor slurk, men denne gangen havnet mesteparten av Vodkaen utenfor munnen hans.

Mark løftet opp en cal.22 Smith & Wesson fra esken og beundret våpenet. Han hadde vært skytter en gang i tiden. Alle de andre skytterne hadde brukt halvautomater, mens Mark holdt seg til sin kjære revolver. Det var saker det! Han satte en kule inn i en av kamrene, så kom han på en sprø ide. Han kunne jo spille russisk roulette med seg selv. Han lo litt av tanken.

Mark satte revolver-tønna nesten inn, så snurret han på den. Deretter dyttet han tønna helt inn. Det lød et dumppt "KLIKK" lød. Mark spendte hanen og rettet revolveren mot tinningen. Han trakk av. "KLIKK", kom det fra revolveren.

Etter fire klikker var Mark klar til det femte forsøket, Mark var sikker på at nå kom det. Han trakk av, "KLIKK", sa det atter en gang. Mark ble litt irritert, han hatet å vente. Så spant han hanen for siste gang. Et smell hørtes. Mark datt livløst sammen i stolen, en blanding av blod og hjernemasse rant nedover.

Så senket stillheten seg, det eneste man kunne høre var musikken fra høgtalerne, "...We're just two lost souls, swimming in a fish bowl, year after year.....". I et annet rom et annet sted stod en "godstol" og man kunne høre samme musikken fra høytalerne, "...what have we found?, same old fears, wish you were here....."

Srikka

En illusjon av noe som ikke har skjedd før, kort avstand til et dyp som ikke finnes. En teori som bare er løgn, et samspill mellom alt og ingenting. En visshet om dette, en klarhet over tilstandene, men likevel fortapt, i en ikke eksisterende kjerne. Så brister veggene, barnet blir født.

Hvilken virkelighet?

1. Det satt en gutt ved elvebredden. Fuglene sang. Solen skinte. Det var blå himmel. Naturen var levende. Et stykke fra elvebredden var det en liten tømmerhytte. Hytta var solid, og et bevis på skikkelig håndarbeide.(?) Ved siden av hytta var det en bålplass.

Steiner stod i ring. Rundt steinringen lå det en tykk trestubbe. Ovenfor hytta var det endeløse mengder med skog. I horisonten kunne man skimte snødekte fjell. Landskapet var idyllisk, ja nært perfekt.

Gutten satt der og fisket med en bambus stang. Han brukte mark som agn. Sånn satt han i flere timer. Han stirret rett ut i elva, og flyttet sjelden på hodet. Av og til ble stillheten brutt. Han fikk fisk, og det virket som han visste akkurat når fisken kom til å bite. Han hadde en fin, blank kniv som han rensset fisken med. Den var skarp og det så ut som den aldri var brukt før. Han rensset fisken med en sikker hånd. Det var tydelig at han hadde gjort dette før.

Etterhvert kom mørket sigende. Og gutten hengte dagens fangst på bambus stanga, og begynte å rusle opp imot hytta. Gutten stoppet ved ildstedet. Gutten satte seg ned på stubben, og i samme øyeblikk kom det ei vakker jente ut fra skogen. Ansiktet hennes var utrolig pent. Hun kom bærende med en haug tørre kvister.

Jenta så på gutten og smilte. Gutten smilte tilbake. Hun satte seg ned ved siden av gutten. Hun ga kvistene til gutten, som startet arbeidet med å lage et bål. Jenta reiste seg, for å hente ved, som stod i plassert i bunker ved den ene hytteveggen. Etter kort tid var bålet ferdig.

De to menneskene satt ved bålet og nød varmen. De koste med hverandre. Snart kunne man kjenne lukten av stekt fisk. Og det gikk ikke lang stund før maten var ferdig. De to spiste måltidet sammen uten noen særlig form for manerer. Bålet hadde nesten sloknet når måltidet var over.

De to personene gikk ned til elvebredden. De slukket tørsten. Og etterpå gikk de inn i hytten. Det lille de hadde av klær ble slengt ved siden av sengen. Og så elsket de hverandre på en dyrisk og lidenskapelig måte men likevel rutinert og langvarig. Så senket søvnen seg over den lille hytta. Det var fullstendig mørkt ute som inne.

Da det begynte å bli lyst kom det to personer ut av hytta. De gikk ned til elvebredden. De badet i vannet som hadde en temperatur som behaget de begge.

Så begynte gutten atter en gang og fiske, og jenta forsvant inn i skogen. Og når kvelden kom, kom jenta tilbake. De spiste fisken som gutten hadde fått. Og så elsket de på nytt. Sånn forløp hver eneste dag. Gutten klagde aldri, det var sånn det var, og skulle være.

2. I et rom i en diger men delvis ødelagt bygning, stod det en mengde av elektronisk utstyr, det meste så ut til å være mer eller mindre ødelagt. Noen steder lå det noen menneske rester, som en fot, arm eller noen tarmer. Blod lå og fløt. Det luktet uutholdelig.

Innimellom kom det gnister fra de elektroniske apparatene. Og plutselig kom det en eksplosjon fra en diger maskin i et hjørne.

En menneskekropp innkapslet i en slags drakt, ble slynget ut fra et apparat. Det kom noen gnister fra drakten. Kroppen på innsiden begynte å bevege seg. Mennesket som var inni, rev og slet av seg drakten. Og etterhvert kom det tilsyne en gutt. Gutten så seg rundt, litt forfjamsset. Han var i en slags sjokk tilstand.

En katt som hadde hvilt seg i det samme rommet var også blitt skremt opp. Den været det andre mennesket. Og med noen lette skritt og sprang var den borte ved gutten. Katten gned seg inntil gutten og malte. Det var lenge siden den hadde kost med et menneske nå.

Plutselig var det som gutten våknet opp fra sjokktilstanden. Han strøk katten forsiktig noen ganger. Så løftet han katten opp. Han banet seg vei mellom maskiner, ledninger, deler av tak og vegger som hadde falt sammen, og etter en stund var gutten ute fra bygningen.

Et stykke nedenfor bygningen var det et vann. Som var fylt med grums, kjemikalier, og rester av elektroniske maskiner.

Gutten tok med seg katten og badet i vannet. Katten likte det tydeligvis ikke, og når gutten var ferdig forsvant den som et skudd.

Gutten satte seg ned ved siden av vannet. Han plukket opp en jernstang. Ved hjelp av noen ledninger, lagde han noe som lignet på en fiskestang. Han gravde litt i jorda og etter en stund fant han, et levende vesen som minnet om mark. Han festet det på ledningen og fisket.

Sånn satt han i flere timer. Han stirret rett ut i vannet og flyttet sjelden på hodet. Av og til ble stillheten brutt. Han fikk fangst. Det han fikk var noe som kunne minne på en fisk. Han brukte en skarp metall gjenstand til å rense fisken.

Da flere timer var gått, hengte gutten dagens fangst opp på jernstangen. Han ruslet opp mot bygningen. Gutten stoppet ved en liten plass. Han satt seg ned på en diger betongblokk, som engang hadde vært en del av en vegg.

Katten kom pilene fra et skjulested. Den hadde en mus i kjeften. Den så kort på gutten og mjauet, det lød gruffullt.

Gutten smilte og gjorde sitt beste for å kopiere mjauet til katten.

Katten hoppet opp på fanget til gutten. Den la musen fra seg. Gutten skjøv katten fra seg. Han la dagens fangst fra seg på et virvar av ledninger som strakte seg foran han. Det gnistret.

Gutten koste med katten, mens han ventet på at middagen sin. Snart kunne man kjenne en kvalmende svidd lukt. Gutten og katten var sultne som gribber. Det varte ikke lenge før de kastet seg over det svidde kjøttet.

I lyset fra de elektriske gnistene delte de den ekle, vondtluktende maten. De spiste som grådige beist. De lagde utrolige lyder. De spiste opp alt, intet ble spart.

Så gikk gutten ned til vannet. Katten fulgte etter, den hadde fått seg en eier. Men i dens øyne var gutten dets slave.

Både gutten og katten slukket tørsten i den skrekkelige kjemikalieblandingen. Etterpå gikk de opp til bygningen.

Gutten lagde seg en slags seng av den drakten han hadde kommet seg ut av tidligere på dagen. Han kledde av seg, og la klærne ved siden av seg. Han fikk avlastet sin seksuelle trang med katten. Så senket søvnen seg.

Da de våknet gikk gutten ned til vannet. Katten diltet mjauende etter. Gutten badet seg selv og katten. Katten så ikke ut til å like det og forsvant avsted.

Så begynte gutten atter en gang å fiske, og om kvelden spiste gutten nok et simpelt og gruffullt måltid sammen med katten. Og så forløp nok en dag, og enda en. Gutten klagde aldri, det var sånn det var, og skulle være.

Padden

Padden, skremte alt og alle. han ble plaget, men brydde seg ikke om det. Mens de andre forsvant, i vinden, havet, luften og vannet, ble padden stående på den samme flekken. Padden, lot seg ikke lure, men ble lurt likevel!

Imaginære øyeblikk

Den hvite ballen ruller rundt i stor fart. I et inferno av røde og svarte felt. Side om side. Bare avbrutt av et slags Origo i det fjerne. Raske hender flytter på seg. Fargerike brikker forflytter seg. En person kledd i svart står bak bordet. Hun veiver med armene. En gest for vise at nå er bordet "frost" for all aktivitet. Stemningen stiger.

Den hvite ballens kretsløp blir et offer for fysikkens lover om tyngdekraft og friksjon. Farten saktner opp. Rød og svart, Rødt og Svart, Grønn, Rød og svart.... Ballen treffer noe. Den gjør et lite hopp. Enda et par kjappe hopp, og så legger den seg til ro.

- Treogtyve.

"BONK", Ingen vinnere. En haug med sjetonger i alle farger blir sopt inn. En bra runde for banken. Armer begynner atter svinge fram og tilbake. forskjellige farger flyter rundt om kring. En tykk kar som har fått seg litt for mye av det sterkere slaget faller over bordet. Det klirrer i sjetongene.

- Kom søta, så skal vi pule!

Raskt kommer fire sikkerhetsvakter. De griper fatt i mannen og bringer han vekk fra åstedet. Spillet kan fortsette. Og som om ingenting har hendt fortsetter den ville galskapen. Og ballen ruller videre.

En elegant herre kledd i en hvit skjorte, setter selvsikkert sine sjetonger på tallet 7. Som om han allerede vet hva tallet blir. Men ingen har liksom tid til å legge noe særlig merke til han. I et øyeblikk har han øyekontakt med damen bak bordet. De ser hverandre i øynene som om de har kjent hverandre siden tidenes morgen. Så brytes kontakten og individene er tilbake i "den virkelige verdenen" igjen. Tida går. Rødt, Svart, Rødt.....

- Syv

Mannen smiler skjævt mens han mottar sin "lille" gevinst. Blikket hans møter blikket hennes raskt enda en gang. Og så fortsetter den lystige leken. Fargene surrer hit og dit. Det hele virker ganske kaotisk, men selv denne villskapen har en form for system. Side om side. Rød og svart. Odde og partall. Grønn. Null. Ingenting.

Den "heldige" mannen forlater Rulletten, og setter seg ned ved baren. På en måte der han kan sitte å betrakte Rulletten. Han trekker en røyk opp fra skjorta si. Noen minutter senere sitter han og damper, over et glass Jack Daniels.

Tida går. Minuttene blir timer. Mannen møter hennes blick en gang i blant. Han vet at hun har lagt merke til han. Han stumper atter en røyk. Og tømmer atter et glass. Han har den gode følelsen. Han nyter den. Han har lært seg å føle smerte. Han har lært seg å nyte livet skikkelig. Han følger hennes bevegelser med øynene. Hofter, lår, armer, hår.

Så kommer det han har ventet på, hun blir avløst. Hennes svarte klær passer henne utrolig bra. Og måten hun går på er selvsikker og utfordrende. Men likevel rutinert, og elegant. Hun setter seg ned ved et tomt bord.

Mannen et stykke bortenfor vet at det er en invitasjon. Han venter litt før han beveger seg mot jenta. Han spør ikke om han får lov til å sette seg. Han bare setter seg ned ved siden av henne.

- Har du hatt en hard dag?

- Nah.....ganske hard ja.

- Lyst på en drink?

- Joda det kunne smake, men jeg burde ikke drikke mye når jeg arbeider.

- Ok! Hva har du lyst på?

- Eh, en Underberg.

- Hva Kvinnen ønsker, kvinnen får.

Og så fortsetter praten over hver deres drikk & røyk.

- Den derre syveren din var ganske god.

- Skal jeg ta en til?

- Hva mener du?

- Vent litt.

Mannen går bort til ruletten nok en gang. Damen sitter i tanker og venter. Men egentlig så orker hun ikke å tenke så mye. Hun er utslitt, lei. Hun får en plutselig lyst til å drikke seg sørpa full. Så kommer mannen tilbake. Han har vunnet nok engang. Han smiler. Og setter seg ned.

- Hva ble det nå?

- 13, selvfølgelig.

- Selvfølgelig?

Mannen svarer ikke på spørsmålet. Han bare smiler, og flirer litt. Damen smiler tilbake. De har nådd hverandre på et likt plan. Tre timer forsvinner de side om side. Svart og hvitt. Rødt begjær. Bort fra Casinoet. *Coitus*.

Den hvite ballen ruller rundt i stor fart. I et inferno av svarte og røde felt. Side om side. Bare avbrutt av et slags Origo i det fjerne. Raske hender flytter på seg. Fargerike brikker forflytter seg.

En elegant herre plasserer sine rosa brikker selvsikkert og stilfullt på 0. Han vet hva han gjør. Han vet hva han må. En person kledd i svart står bak bordet. Hun veiver med armene. En gest for vise at nå er bordet "frost" for all aktivitet. Atmosfæren er høy.

Den elegante herren går fra bordet. Alene. Han forlater Casinoet. Alene. Den hvite ballens kretsløp er et offer for fysikkens lover om tyngdekraft og friksjon. Den gir blaffen i drømmer, håp og fantasi. Farten saktner opp.

Rød og svart, Rødt og Svart, Grønn, Rød og svart.... Ballen treffer noe. Den gjør et lite hopp. Enda et par kjappe hopp, og så legger den seg til ro. Rød og svart. Odde og partall. Grønn. Null. Ingenting.

Stormen

I den yrende hage av liv, så jeg stormen nærme seg. Jeg øinet håp ved å varsle, men vi ville ikke se. Vi kunne ikke se.

Den rev opp onde minner, ursåret brant. Man bygde høyblokker, for å sikre seg mot det som hadde vært.

Sakte, krøp angsten vekkgløden og idyllen tok tak. Man rev ned høyblokkene, til fordel for små hus. I en rus av glede og idyll, levde man lykkelige liv.

Ater en gang ser jeg stormen komme, selv om jeg ikke øiner håp, varsler jeg og ber om, at vi må lære å se, for det kan vi ikke.

PÅ FLUKT

Jonas var åtte år da dette hendte:

Han var i en hard periode av slitt liv. Han hadde fått husarrest igjen, etter at han hadde kranglet litt med foreldrene. "Huff! Mor og far de er så teite, TEITE!", tenkte Jonas stille for seg selv. Han lå på senga si og viste ikke sin arme råd. Som så mange små barn ble tankene hans fylt opp med sterk fantasi som bare hører barndommen til, og de som er barn hele livet. Mens han lå der og tenkte fikk han en idé. Han bestemte seg for å rømme.

Jonas fant fram skolesekken sin, og tømte den for ufysiske skole-saker. Så stappet han noen av lekene sine oppi sekken. Han var ekstra forsiktig med en Ferrari leke bil, den hadde han fått til jul. Men Jonas skjønte også at han måtte ha med seg klær og mat. Han hentet noen av klærne sine, og fant fram et teppe og stappet det oppi sekken. "Huff! så full den blir. Nåja, ingen må fatte mistanke.", tenkte Han.

Jonas snek seg stille ned trappa og bort til kjøkkenet. Heldigvis var det ingen der. Han kunne høre foreldrene snakke om et eller annet tøy inne i stua. Jonas åpnet kjøleskapet forsiktig og tok ut masse mat. Deretter gikk han bort til den brune lille brødboksen og tok med seg hele brødet. Jonas trippet stilt på tå oppover den lange trappa.

Jonas låste seg inn på rommet igjen og stappet maten oppi sekken. Så rev han opp det hvite lakenet på senga. Han åpnet vinduet og festet det opprevne lakenet til vinduskarmen. Jonas hadde aldri gått i speideren så det ble ikke mye til knute. Han tok på seg sekken og firte seg nedover.

Han syntes det var herlig å sveve over bakken. Han så seg rundt i den forfalne bakgården. Jonas blå så betatt av utsynet at han glemte helt å holde seg fast. Han falt to meter rett ned.

Instinktivt begynte Jonas å skrike, men det varte ikke lenge. Han kom på at han ikke hadde noen til å trøste seg, så han kvelte skriket. "Forbannet!", et ord han hadde hørt pappa brukt sa han til seg selv.

Jonas lå urørlig på bakken minst et minutt før han reiste seg. Han hadde smerter i ryggen og i høyre legg. Han hvilte en liten stund. Så begynte han å springe som en gal fra hjemmet. Han løp forbi biler i mørke, kjedelige farger, små hager og stygge hus.

Plutselig ble Jonas stoppet av en gammel mann. "Hvorfor løper du sånn da?", spurte mannen med et snev av nysgjerrighet i stemmen. Jonas hadde egentlig ikke lyst til å stoppe opp, men han var så sliten at han ikke orket annet. "Jeg...eh...Jeg skal langt vekk, vekk herfra", peste Jonas. "Hvorfor det da?", spurte mannen med en litt hes stemme. "Fordi mamma og pappa er så dumme!", hikstet Jonas og begynte å gråte.

Den gamle la armen sin trøstende på hodet til Jonas. "Så, så, ikke gråt", sa mannen på en hes og vennlig måte. Den gamle mannen tok Jonas med seg inn i et lite gult hus. Huset var innredet med gamle møbler med fine mønster. Man kunne kjenne lukten av møblene, det luktet litt gammelt og godt syntes Jonas. "Sett deg ned.", sa mannen. Mannen forsvant inn på kjøkkenet. Han kom tilbake med kaker og rød saft på et lite fat.

Mannen satte seg ned ved siden av Jonas, og ga han kakene og den røde saften. "Nå skal jeg fortelle deg en historie", sa mannen og tente på en fin og gammel pipe, "da jeg var på din alder gutt, hendte det også at jeg ble sur på foreldrene mine. Jeg rømte inn i en skog, og der la jeg meg for å sove. Det regnet og neste dag våknet jeg klissvåt og iskald. Jeg måtte ta nederlaget og dra hjem. Hjemme ble jeg møtt med glade fjes og ikke et stygt ord. Etter dette lå jeg syk i to uker."

"Ah, så det er ikke bare mine foreldre som er dumme?", spurte Jonas. "Nei, de er ikke dumme. Dine foreldre vil deg nemlig bare godt og vel.", svarte mannen. "Men hvorfor gir de meg husarrest da?", spurte gutten.

Da smattet mannen litt på pipa før han svarte med sine hese, og kanskje litt hule stemme, "Det er fordi de synes at du har vært slem eller gjort noe dumt og da gir de deg straff for du lære deg å ikke gjøre det mer. Men du er heldig som bare får husarrest. Jeg fikk juling hver gang jeg hadde vært slem."

Mange historier og råd senere sa Jonas at han måtte gå. Så tuslet Jonas hjemover som en meget klokere mann. Han kikket omkring på alt som rørte seg og alt som ikke rørte seg. Når han kom hjem ble han bombardert med kyss og klem. Foreldrene spurte hvor Jonas hadde vært. Han svarte bare med, "Hos den snille mannen."

Foreldrene ville finne ut hvem denne "snille mannen" var. De fikk Jonas til å vise dem veien til det lille, gule huset. Men i huset bodde det ingen gammel mann bare et ungt par.

Blånemurssangen

På den ytterste blåne av sannhet, satt en due og ventet på meg. Den var hvit som snøen, men inni lurte noe mer. Utenpå en søt, uskyldig due, Men inni lurte en veldig kraft. Jeg klappet duen og så den fly. Nå er det min tur til å vente.

HAIKEREN

Det var ikke en sky på himmelen og solen skinte med sine vakre, varme, ultrafiolette stråler ned på menneskene. Det var en slik dag folk vil huske i flere måneder framover. En gledens dag.

Et voksent barn, kom gående fra Lillehammer jernbanestasjon. Han hadde på seg vanlige, kjedelige klær. Han så ut til å være i 18 - 20 års alderen. Man kunne se at under klærne skjulte det seg en velstelt og kraftig kropp.

Ungguten tok opp en pakke Prince mild. Han tok opp den siste røyken i pakka og fyrte på røyken. Deretter knuste han pakken i sine hender og kastet den fra seg på fortauet. Ungguten gikk mot buss-sentralen og bannet med ord som ikke hører blant vanlig munnbruk. Utenfor sentralen stod det nemlig et skilt som hadde følgende inskripsjon: "BUSS-STREIK, Siden.....vil vi bussjåfører.....høyere_lønn.....Kortere arbeidstid.....".

Ungguten stod stille og synlig nøt røyken mens han grublet over hva han skulle gjøre nå. Når han var ferdig med røyken, stumpet han den under foten og gikk mot hovedveien ut av byen. Så stoppet han og begynte og haike.

På denne solfylte dagen var det lite folk som kjørte bil, og hvis det var noen var som oftest hele familien med, og derfor stoppet det ikke noen biler den første stunden. Men det gjorde ikke så mye for det var herlig å stå ute og nyte været.

Da ungguten hadde stått og haiket i nærmere to timer, stoppet det en lang, fin bil ved føttene hans. Ungguten så ikke på bilen, han bare åpnet den og ble møtt med spørsmålet:

- Hei kid! Hvor skal du hen?
- Til østre Gausdal.
- Jump inn! Vi skal samme vei.

Så forsvant vår venn inn i bilen og den kjørte avsted fra Lillehammer. Ungguten kikket rundt i bilen. Sjåføren var en mann som så ut til å være i 40 års alderen. Plutselig fikk ungguten sjokk. Han hadde fått haik med en likbil. Han så seg bakover og så en kiste og en dame som satt ved siden av og hikstet. Ungguten var høflig og spurte:

- Er den avdøde en slektning av deg?
- Er du?, svarte madamen.

Madamen begynte å strigråte. Ungguten lurte litt på hva svaret betydde. Så han henvendte seg til sjåføren:

- Hva mente hun med det?
- Å! Du skjønner den som døde haika med en bil som brant opp.

Karina som sitter baki var med på den turen. Og som du ser overlevde hun. Sjåføren sa alt med stor ro, og måten han sa Karina på, lignet på den ,måten man sier navnet til sine barn på en litt sint måte. Ungguten fikk følelsen av at noe var galt, fryktelig galt, men han slo unna tanken.

Etter denne lille praten senket stillheten seg, bare avbrutt av hikst fra damen baki bilen. Ungguten fikk ikke klumpet av angst for at noe galt skikkelig vekk. Han følte seg uvel og fikk lyst på en røyk.

- Har du en røyk?, spurte ungguten.
- Yes! klart jeg har. Here you are., svarte sjåføren og rakte en sigarett til ungguten.
- Takk, takket ungguten.

Ungguten hadde ikke lighter og så seg rundt etter sigarett-tenner. Da så ha to knapper som han aldri hadde sett i noen bil før. En knapp hadde en tegning av en opp-ned U på seg og på den andre knappen var det en tegning av noe som kunne minne om flammer. Ungdommen skulle akkurat til å trykke inn flamme knappen, i håp om at det var en sigarett-tenner da han ble avbrutt av sjåføren.

- Ikke rør! Sigaretttenneren virker ikke. Her har du lighter.
- Takk, sa gutten og tente på røyken.
- Nothing, my friend, nothing! Bare en glede for meg.
- Hva er den knappen til?, spurte ungguten og pekte på knappen med en opp-ned U på seg.
- Å! Det er bare en soveknapp.

Ungguten følte seg litt trøtt og spurte om han kunne prøve ut knappen. Sjåføren smilte og sa:

- Of course! Bare le armer, bein og hode tilbake.

Ungguten gjorde som sjåføren sa, og sjåføren trykket på knappen. Plutselig var ungdommens armer,bein og hode lenket fast til bilen. Sjåføren begynte å le, en så ondskapsfull latter at man ikke skulle trodd den kom fra et menneske. Ungguten begynte å skrike av redsel. Sjåføren stoppet bilen og trykket på flammeknappen.

Damen baki og sjåføren hoppet ut av bilen mens ungguten satt innelenket i bilen. Plutselig sa det "BANG!". og panseret stod i flammer. Den onde og hese latteren til sjåføren blandet seg med ungguttens hjelpeløse skrik om hjelp. Sakte men sikkert ble ungguten og bilen brent opp.

En uke senere var det en liten uhøytidelig begravelse på østre Gausdal kirke. Restene av en viss haiker ble senket ned i jorda. På gravsteinen stod det "Ingen visste hvem han var eller hvor han kom fra. Men til østre Gausdal skulle han og hit kom han."

Glasslottet

Dette veldige slott av godhet, glede og uendelig kjærlighet. Griper rundt meg, med sine kjærlige klamme fingre. Jeg er fanget av godhetens lammelse. Jeg er fanget i det åndelige fengsel. Shangrila is my home now Jeg vil ut! Jeg må ut! Slippe energien løs. Selv i dette ensomme palass, må jeg kjempe imot det etablerte, det dårlige i det gode. Sånn er det å alltid være tom.

Mannen i vinduet

Det var en helt vanlig kveld. Ingenting unormalt skulle skje. En helt vanlig dag der skjebnen hadde bestemt seg for å forandre noen menneskers liv opp og ned. Noen mennesker fant kanskje den personen de skulle leve med resten av livet. Noen finner kanskje ut at de har vunnet første premie i et lotteri eller pengespill. Noen kommer kanskje hjem og finner deres hjem bestjålet, ødelagt eller nedbrent. Andre kommer kanskje hjem til et tomt hus og finner lappen, der det står at deres kjære er borte for alltid. Slike ting som kan skje oss alle, men som aldri skjer meg....

I et helt vanlig boligstrøk som kunne vært i hovedstaden eller i en annen by. Kom to personer gående mot hverandre. De kom gående uanende om hva som kom til å hende. Her trenger vi kanskje en liten presentasjon av disse to søte personene.

På den ene enden av gaten kom ei jente med navn Lisa. Hun var 20 år og en levende skjønnhet. Men det betydde ikke at hun ikke var dannet. Hun studerte medisin og hadde ganske gode karakterer. Hun hadde store ambisjoner. Hun ville hjelpe folk.

Hun hadde tro på at det nyttet. Hun hadde blondt, langt hår. Men hun hadde ikke hatt et kjærlighetsforhold på en stund. Hun var ennå litt paff etter den siste hjertesorgen. Hun var på vei hjem fra en pub. Der hadde hun sittet og tatt seg et par halvliter sammen med noen av hennes venninner. Hun var ikke av de som drakk mye eller ofte. Men altså denne dagen.

Og på den andre enden av gata kom Lars gående. Han var arbeidsledig. Og tente svart til livets opphold, men han følte seg ikke kriminell av den grunn. Han hadde kort, lyst hår. Han hadde gått på samme ungdomsskole som Lisa, men hadde aldri hatt noe spesielt forhold til henne. Men han hadde vært forelsket i henne en gang. Han hadde ikke hatt så mange forhold i sitt liv, han var av den litt sjenerte og tilbakestående typen. Han var trøtt av livet. Han ønsket å finne lykken, men hadde egentlig ingen tro på den. Han kom også fra en pub. og han var ganske full. Og var på vei til en ny pub. Det ble mye drikking på Lars, han hadde liksom ikke så mye annet å ta seg til.

Lisa kom gående. Hun likte ikke å gå alene i mørket. Hun var redd. Hun leste om så mye grusomt i avisene. Hun så engstelig over gaten på personen som kom gående. Kanskje var det en morder, blotter eller kanskje en voldtektsmann. Uten å merke det begynte hun å gå litt raskere. Samtidig som hun prøvde å overbevise seg om at mannen på den andre siden ikke var farlig. Men hva skjedde? Jo han begynte og krysse gaten og komme mot henne. Lisa kunne høre hjertet banke raskere, og raskere. Men hun tvang seg til å gå mest mulig vanlig.

For Lars var alt så mye enklere. Han gikk raskt. Han synes det var kaldt ute og ville bare inn og få seg en halvliter til.

Da personen på den andre siden av gaten tok et raskt blick på Lars, så han straks det var noe kjent med ansiktet. Men hvor hadde han sett det før? Lisa! Jo det måtte være henne. Nå var det lenge siden han hadde sett henne! Han krysset gaten.

"Jammen, hei!!", hilste Lars. Lisa kjente angsten i marg og ben da hun løftet opp hodet og stirret inn i øynene til Lars. Men så var det som angsten forsvant. Hun stod helt stille i en slags sjokktilstand og stirret. Hvor hadde hun sett denne mannen før? Med et gikk det opp for henne at hun stod helt stille og bare stirret. I det samme øyeblikk skjønte hun at det var Lars fra ungdomsskolen.

Lisa kom seg ut av sjokktilstanden og sa, "Er det virkelig deg?". Så lo hun litt og sa, "Nei nå ble jeg overrasket. Så fulgte en konversasjon, med sånne spørsmål som er helt vanlig når folk som ikke har sett hverandre på lang tid møtes.

Lisa var glad over og møte noen fra fortiden. Hun følte seg nesten som et barn igjen der de snakket sammen om de gamle dager. Om de andre klassekameratene, om skoleturen på slutten av 9. klasse, og om masse annet. Lisa hadde jo mistet kontakten med de fleste klassekameratene etterpå. Og det hadde hun virkelig syntes at var synd.

Lars så trollbundet på Lisa, hun var fortsatt vakker. denne kvinnen hadde han vært forelsket i, i de gamle dager. Han kjente at gnisten ble tent igjen. Men denne gangen var det noe mer. Han kjente en trang. Lisa så på Lars. Han var egentlig ganske pen. At hun aldri hadde innsett det før? Men nå hadde hun jo allverdens av tid til å ta det igjen. Eller hadde hun det? Etter en stund kom det som måtte komme. Lars spurte Lisa om hun ville ha følge hjem. Lisa som gjerne ville snakke mer med Lars. Og som også ville føle seg meget tryggere med Lars ved side svarte, "Jo klart det, jeg mener, det ville bare være hyggelig det."

Og så gikk de side om side. De snakket sammen, lo og hadde det tilsynelatende gøy. Men det var likevel noe sørgmodig over det hele. Det virket liksom som det var for sent. Eller at det alltid hadde vært for sent. Men likevel ingen kan komme og si at synet ikke var idyllisk, og fryktelig søtt.

Og så kom de fram til der Lisa bodde. Nå visste Lars at løpet var kjørt. For en idiot han hadde vært. Så mye dumt som han hadde sagt. Han var sikker på at nå var det bare å si hadet og forsvinne. Han hadde ikke turt og spørre henne, for han var overbevist. Overbevist om at hun hadde kjæreste og latt han ta følge bare av ren høflighet. Lisa hadde fryktelig lyst til å be Lars med inn. Men samtidig syntes hun det var sent. Og hun måtte ikke glemme studiene. Men selv om hun ikke visste det var trangen der. Hun tok fram nøkkelen og åpnet utgangsdøra. Og snudde seg mot Lars og sa, "Ehh, Du vil ikke bli med inn da."

Lars trodde ikke sine egne ører. JA! JA! Han bare stod der, som en dukke. JA! JA! "Ja, hva blir det til", spurte Lisa. Lars kom tilbake til denne verden og svarte ja, på en mest mulig forsiktig måte. Lisa ble lettet, hun hadde i et lite øyeblikk fryktet at Lars skulle til å si nei. Og da hadde hun i vert fall dummet seg ut.

Litt senere satt de i Lisas leilighet. Lisa hadde tatt fram to glass og litt rødvin. De satt, drakk og snakket sammen. Og som tiden gikk ble rødvinflaska tom og klokka mye.

Lisa ante at dette gikk ingen vei. Hun måtte få seg i seng. Og så fikk hun heller møte Lars igjen en annen gang. Tanken på to stykker i sengen streifet henne. Hun hadde lyst, hun kjente jo Lars fra før. Og Lars var jo fryktelig kjekk. Men hun kunne liksom ikke, ikke på den første dagen på flere år. Og han ville sikkert ikke selv heller. Han hadde sikkert kjæreste.

Lars følte seg glad, ja glad i livet for første gang på lenge. Han følte at han hadde funnet ei jente som likte han. At det var noe fint her i verden. Men så kom det. Lisa reiste seg og sa at nå måtte hun snart komme seg i seng. Lars som hadde håpet på noe mer, ble forbannet inni seg. Hadde hun bare lekt seg med han? Følte hun ingenting? Hvis han ikke hadde vært så full hadde han kanskje tatt det lettere, men sånn var ikke situasjonen. Men han klarte nå likevel å holde seg i skinnet og si, "Jeg får vel, stikke, jeg". Lars tok på seg jakka. Og gikk ut med følge av Lisa. Da de stod vel ute så Lisa på Lars og sa hadet. Lars svarte med det samme.

Lisa hadde fryktelig lyst til å kysse Lars. Det kunne vel ikke skade, men hun var litt usikker. Hvordan ville Lars ta det? Hun visste ikke. Hun turde ikke. Men hun ville så gjerne.

Lars stod der, han gruet seg til hjemveien. Allerede nå følte han seg som en tufs. Han hadde dummet seg regelrett ut. Han visste at han kom til å gremme seg på tilbakeveien. Men så var det som han bare lot følelsene komme. Han rakte seg framover og kysset Lisa voldsomt.

Lisa mottok kysset. Og kysset tilbake. Hun ville gjerne lenger, men hun kunne ikke. Hun skjøv Lars fra seg, og skulle til å gå inn. Lars tok rundt hun og tvang henne ned i bakken. Lisa skjønte hva som kom til å skje. Hun orket ikke gjøre motstand. Hun begynte bare å grine stille. Det var jo dette hun ville. Men ikke på denne måten.

Lars rev og slet av Lisa klærne. Han begravde hodet sitt i brystene hennes. Han bet, mens han knappet opp buksen hennes. Så rev han av trusen hennes, mens han førte hodet sitt nedover. Han reiste seg litt for å kneppe opp sin egen bukse. Han tok den fram og skulle til å utføre voldtektsakten.

Da så han det. I et vindu litt lenger borte stod en person og kikket. En mann. NEI! Han bare stod der. Han bare stod der og smilte. NEI! Han smilte som en gris. NEI! Lars ble grepet av angst. "Faen!", bannet han og striløp vekk. Langt vekk. Vekk fra alt.

Lisa så på Lars. Hun forstod ikke hva som hadde skjedd. For det som var så selvfølgelig for henne, og ikke for Lars. Var at mannen i vinduet som hadde reddet henne, bare var en reklamefigur i papp.

elskede, du som ikke er tilstede Du, som mangler, du som jeg elsker og hater. Du, hvorfor er du ikke her? Hva har jeg gjort galt?! Å Elskede! Lider du også? Der du ensomt trækker blant skarpe torner. Å rose! Kom til meg. Kom til meg.

Speilets, tvang

Tur-guiden viste folkene vei til bussen. Det var en luksuriøs buss. Turistene satte seg inn. Det var fint vær og solen skinte.

Mark Johnson, en mann i 30 åra satt på et sete langt bak. Ved siden av ham satt ei vakker dame. Hun presenterte seg som Larsson, Elisabeth Larsson. På spørsmål svarte hun forlegent at hun var 27 år. Men hun likte ikke å snakke om alderen sin. Hun så interessert på mannen ved siden av. Det var noe fantastisk ved ham. Men hun klarte ikke å putte fingeren på hva det var.

Mark, som ikke kunne huske sist han hadde en skikkelig ferie, langt fra jobben, venner og det evige mas, ble raskt betatt av denne Elisabeth. Hun virket livlig. Og hun hadde en velbygd kropp.

I denne stund var det tent en gnist. en gnist som hadde opphav i et ellers kjedelig, ensformig liv. En gnist som ble tent av gleden av å kunne ha ferie, fra hverdagen og fra seg selv.

De to personene satt og snakket løst sammen. Siden de ikke kjente hverandre noe særlig fra før, gikk praten litt tregt. Det var til tider vanskelig å finne på noe å si. Været og solskinnet var et velbrukt emne.

Så stoppet bussen, utenfor et hotell av særklasse. Hotellgjestene gikk opp til rommene sine. Bagasjen slapp de å tenke på.

Etter kl. 20:00 begynte hotellets bar å fylle seg opp. Mark Johnson satt på en barkrakk og var i strålene humor. I øyekroken så han Elisabeth komme inn i baren.

Mark snudde seg mot Elisabeth og spurte om en dans. Elisabeth skvatt. Så, så hun på Mark, krøkte seg litt mens hun lo litt, og nikket med hodet.

De danset. De førte en slags konversasjon under dansen. Spørsmålene ble mer og mer personlige som, "Hva driver De på med?", eller "Er Du gift?".

Elisabeth sa det som det var, hun var enslig. Og hun var en ivrig menneskerettsforkjemper og naturverner. Mark forklarte etterpå at han heller ikke var gift, og at han var forretningsmann. Han ville ikke gå nærmere inn på hva han dreiv på med.

De danset flere ganger utover kvelden. Inne i mellom hadde de pauser, da drakk de vin og diskuterte. Så kom det et øyeblikk der Mark øynet sjansen til et kyss. Det var ikke utspekulert, det kom helt naturlig. Først var det et lett kyss, og så et lengre mer intenst et.

Plutselig, nesten som på film, reiv Elisabeth seg vekk. Hun unnskyldte seg og forsvant. Mark stod igjen og forbannet seg selv.

Den neste dagen snakket de ikke med hverandre. De ignorerte hverandre det beste de kunne. Selv om det bare vare delvis vellykket.

Neste natt fikk ikke Mark sove. Han lå bare i sengen og vrei seg. Tilsammen fikk han nærmere en time søvn. Han var oppe tidlig neste morgen. Han satt i hotell-restauranten og spiste frokost langsomt. Han var i elendig form.

En time senere kom Elisabeth ned. Hun satte seg ned ved siden av Mark som om ingenting var hendt. De snakket litt sammen, men unngikk gårsdagens hendelser som tema. Etterpå dro de på stranda sammen. De lå i sola og nøt varmen. Og mens Elisabeth la ut om menneskerettigheter som ble brutt, om dyr som ble slaktet på forferdelige måter. Og hvordan kapitalismen var årsaken til alt dette.

Pleide Mark å snakke om andre ting, som forskjellige typer sport, musikk, og om ting han hadde fra barndommen. Dengang han gikk på skolen. Han holdt sitt forretningsliv langt fra emnelisten.

Da kvelden kom fulgte Mark, Elisabeth opp til hennes rom. Da de kom inn, smeltet de i hverandres armer. Og ikke lenge etter lå klærne deres spredd utover gulvet, og det kom vuggene lyder fra sengen.

Så fulgte flere dager der Elisabeth og Mark var som ett. De badet, elsket, spiste og nøt livet. Elisabeth var høyt forelsket, hun hadde aldri møtt en sånn mann. I hvertfall ikke personlig. Han hadde jo alle de egenskaper hun lengtet etter hos en mann. Hvis bare alle kunne vært som han....

Mark var litt mere tilbakeholden, jo han var forelsket og Elisabeth var ei fantastisk dame. Nei ikke dame, men en Gud. Men Mark visste hva som måtte komme, bare ikke når og hvordan. Han ønsket at denne ferien kunne vart evig.

Så en av de siste dagene av ferien. Elisabeth satt på rommet sitt og leste et brev hun hadde fått angående arbeidet sitt. Hun satt der i sjokktilstand og leste brevet om og om igjen. Kroppen hennes vrenget seg fra innsiden.

Det banket på døren. Elisabeth samlet seg og åpnet døren. Det var Mark. Hun kom inn. Han skjønte straks at noe var galt.

Men det kunne ikke være? I så fall, hvordan? Elisabeth tok hysterisk brevet som lå på bordet og kastet det i hendene til Mark, mens hun skrek, nærmest gråt ut, "Og nå Mark, eller skal jeg si Henry Svendson? Ha! Har du en siste bønn før jeg", så brast hun sammen.

Mark så på brevet han hadde "fått". Han skjønte at Elisabeth nettopp hadde fått vite at han var en av dem. En av de hun hatet mest. En av de personene som satt på toppen og tente en masse penger på andres lidelse. En av de hvis andres liv ikke spiller noen rolle.

Mark tok og grep Elisabeth i armene og sa stotrende, "Inntil du visste dette elsket du meg, og nå hater du meg, om mulig enda verre enn før. Du driver på og prater om menneskeverd og å hjelpe folk i nød, mens du selv tar deg en luksuriøs ferie. Tenk på hva disse pengene kunne gått til, tenk på...." (Oscar for denne her) Så klarte ikke Henry mer Han bare mumlet, "Hadet", og gikk.

Elisabeth stod gråtende igjen. Hvorfor måtte virkeligheten være så forferdelig grusom? Hvorfor? Hun reiste seg og løp etter Henry. Hun nådde fram til heisen i det den lukket seg igjen. Hun sank sammen i gråt.

Henry stod i heisen og tårene presset på. Han kjempet en helvetes kamp med seg selv for ikke å breste. Han måtte vekk, langt vekk. Egentlig trengte han ferie, men den var slutt.

Ved Babylons bredder

En gylden morgen der jeg satt og ventet, ventet på sjangsen som aldri kom. Jeg var fortvilet som en råttne hamster. Men så kom noe annet, en klump av ubeskrivelig glede og lidelse, en kamp mellom rødt og fiolett. Kampen var spennende, rå, intens, den var som en krig uten spilleregler. Endelig slapp jeg å vente lenger, endelig fikk jeg litt action! Endelig kunne jeg bli fri!

Dagpendleren

Han er her ikke mer, negeren som ikke hadde billett sist mandag.

Han sitter der og ser seg rundt på menneskene rundt seg. Mon tro om de morer ham. Menneskene på somletoget ser sorgfulle ut. Bortsett fra et kjærstepar rett ovenfor ham. Men så kan jo kjærligheten blinde selv den verste pessimist. Ansiktet hans viser verken sorg eller glede, det bare stirrer tomt ut imot luften. Han har to par kullsvarte hender i fanget. Mon tro hva som skjuler seg bak hans nøytrale maske.

- Billetter takk

Konduktøren har ankommet. Konduktøren drar passasjerene ut av deres hverdagslige bekymringer og inn i sin dunkle arbeidsdag. Passasjerene tar fram billettene, og konduktøren stempler villig i vei. Men da konduktøren kommer til negeren med henda i fanget, stirrer negeren fortsatt tomt foran seg.

- Billetten takk, sier konduktøren høflig.

- Jei ikke ha billett, svarer negeren.

- Hvor langt skal du?

- Oslo.

- Det blir 35 kroner takk, sier konduktøren og smiler.

- Jei ikke betale, jei kjøre gratis, veldi billi.

- Hvis du ikke betaler må jeg nok kaste deg av.

- Nei, jei si jei kjøre gratis, veldi billi!, sier negeren litt høyere denne gangen. Konduktøren begynner å bli irritert. Negeren vrir seg der han sitter.

- Jævla svarte svin, roper konduktøren mens han prøver å slå til negeren. Negeren parerer.

- Nei, nei! Du dum mann, ikke slå mei, roper negeren.

- Kom deg ut ditt bedritne dyr, tror du du bare kan komme til Norge og leve gratis på vårt harde slit?

- Jei ikke fåstå, du slem mann?

- Jeg skal si deg en ting nigger! Hva du klarer og ikke klarer med pikken din er ikke mitt problem. Men derimot at du driver på og sniker på toget samtidig som du prøver å reise'n, det er mitt problem. Og det kan.....

- Jævla rasist! La nå gutten være i fred.

En av passasjerene har reist seg opp for å blande seg inn i diskusjonen.

- Skal nå du blande deg inn, faen du har jo ingen ting med dette å gjøre?!

- Ja jeg skal faktisk blande meg inn. Jeg skal faktisk betale for gutten også. Var de 35 du sa?

- Ja, svarer konduktøren litt putt.

- Nei skjerp deg'a, jeg har da penger sjøl, sier negeren. Faktisk har jeg billett også.

Negeren tar fram billetten og lar konduktøren stemple den. Passasjereren som brøt inn bare står der dumt og ser

på.

- Faen Tom, dette er jo like moro hver gang, sier negeren og smiler.

- Jajamen, stikker du innom meg en tur i kveld? Spør konduktøren Tom.

- Jeg kommer en tur i femtida, hvis det er greit.

- Ok! det vettdu. Men nå må jeg nok tilbake til jobben.

Konduktøren stempler resten av billettene og forsvinner ut av vogna. Mens menneskene som har fulgt med på opptrinnet stirrer med ujevne mellomrom overrasket på negeren.

Jeg er dagpendler. Jeg pendler fra Lillestrøm til Oslo hver eneste hverdag. Hver jævla mandag må jeg sitte på min faste plass og se på opptrinnet mellom konduktøren "tøffe" Tom og negeren Almir. Jeg blir syk av det, rett og slett kvalm. Jeg er nødt til å se hvordan de på en primitiv og sjofel måte vekker både anti- og -rasistiske følelser hos passasjerene som ikke vet bedre. Men aldri mer. Nå sitter jeg på Almirs plass og venter på konduktøren. Jeg ser på menneskene rundt meg. For noen enkle skapninger, de fortjener jo ikke bedre. Egentlig er de heldige, siden Gud i det hele tatt lar disse primitive skapningene få leve i velferds-Norge. For egentlig er de er jo bare søppel. Ansiktet mitt viser ingen følelser, men jeg fylles av en indre glede jo lengre tid som går.

- Billettene takk.

Endelig, the conductor has arrived. Jeg bare sitter her og venter til han kommer til meg.

Tom ser overrasket på mannen som har tatt Almirs plass. Mannen gjør ingen mine til å ta fram sin billett så Tom gjentar replikken.

- Billetten takk.

Mannen som har tatt Almirs plass stirrer tomt foran seg. Han løfter opp en Glør pose for biologisk avfall og gir den til Tom. Tom åpner den opp og får til sin forferdelse se og lukte hodet til sin kjære venn Almir omgitt av størknet blod. Mannen som Tom fikk posen av bare smiler og sier:

- Dessverre men jeg har ikke billett.

“Blant djevlene går det muntert til. Her stikker og spiddes og bites og knuses, - men fremfor alt: det brennes og brennes og brennes. Helvet er altså fremstillet nøyaktig som Kirkens egen virksomhet, presis som et av inkvisisjonens fromme verksteder.” – Jens Bjørneboe, Kruttårnet

Analogsetningens lille lune.

Lillehammer, en by uten hjerte? Et spørsmål som kan diskuteres fram og tilbake. Noen vil påstå at Lillehammer bare er en liten dritt by, mens andre påstår noe helt annet, nemlig det motsatte. Et overblikksbilde midt i februar er i vert fall et idyllisk syn. Men det er vel hovedsaklig snøen som er skyld i dette. Natur er en fantastisk herlig ting. Den er en gave fra Gud til oss mennesker. Og vi bør lære oss å nyte snøen.

En av de offentlige bygningene er Jernbanestasjonen. NSB rules! Det er kveld. Lyset som kommer ut fra bygningen kveler mørket rundt stasjonen. Inne i huset sitter det noen mennesker og venter på kollektivtransport for å komme seg bort fra dette hølet. Lyset går på i billettluke for å selge billetter de få minuttene som er igjen før toget suser inn.

Ute på den andre siden ligger sporene, 3 stykker som er ment til personaltrafikk. Hovedsaklig blir bare spor 1 brukt. Men i forbindelse med De Olympiske Leker har stasjonen blitt utvidet, og man har fått opp en plattform for spor 2 og 3.

På denne plattformen sitter en ensom sjel stille på en rød benk. Røyken fra Pettrøes 3, siver opp ovenfor hodet hans. Han sitter der og nyter stillheten, så lenge den varer. Han nyter røyken og registrerer bare så vidt stemmen i høytaleranlegget som melder fra om togets ankomst.

Noen minutter senere raser et ICE tog stille, og mekanisk inn i spor 1. Ikke noe "tuff, tuff, tuff" her nei! Glimt i vinduene gir et slags snitt av Norge. En mølje med forskjellige mennesker. Kvinnene hovedsaklig på høyre siden, mennene er forlatt på venstresida. Avstigningen er på Høyre side, men konduktøren kom til å slurve litt i den årelange rutinen, sånn at alle (de som er uvitende om Lillehammer stasjon) tror at det er plattform på venstre side.

I siste øyeblikk blir konduktøren ubevisst klar over tabben. "Ehh... jeg vil rette opp en feil...eh....Det er avstigning på høyre side og ikke på venstre side som tidligere annonsert.", spraker det ut av høytalere. Deretter følger omtrent samme meldingen på dårlig engelsk og tysk. Et hint om at det er en del turister på toget? Eller bare en av de prinsipielle flerspråklige tullingene?

Utveksling, kvinner og menn stiger på, kvinner og menn stiger av. I et lite øyeblikk av tid, er perrongen i kaotisk ekstase. Nesten som et tverrsnitt av en pissmauertue. Og så BANG og alt blir stille. Kondensatoren lader seg opp til neste tog.

Ut fra togstasjonen går en stilig fyr. Han har mørk gelefyllt sleik. Han har på seg en mørk dress, med obligatorisk tilbehør. Han balanserer på stupet mot å bli oppfattet som en kvalm sosse gutt. Men det er noe bak kroppsbygningen og ansiktet som gjør at herren kler klærne perfekt. Personen har utstråling, karisma som gir ham egenskapen til å bli likt av mange.

Mads Krohn, 23 år, går med vakre skritt bort til en telefonkiosk, ikke en sånn nymotens svindelmaskin som går på kort, men en av de gode gamle svindelmaskinene. De går det i vert fall an å svindle tilbake på et vis. Tallene 612 53100 blir tastet inn av smidige hender i løpet av korte sekunder.

- skurr skurr Drosjesentralen, versegod.
- Ja, jeg skulle hatt en taxi fra NSB.
- Jernbanestasjonen, ja vi kommer med en gang.
- Ok, hei.
- hei. klikk.

Med en gang betyr 4-5 minutter. Men Mads har ikke hastverk, han har god tid. Han nyter gjensynet med Lillehammer, joa, byen har absolutt sjel. Korte blink av fortiden hopper igjennom hjernen hans. En liten pike, en liten gutt, løpende etter hverandre nedover Storgata. Latter og glede. Barns uskyldige idyll. Bildet blir raskt byttet ut med et nærbilde av "Stalin", rektoren på barneskolen. En ekte tyrann som de fleste rektorer er. Mennesker som får makt får ofte trang til å misbruke den. Tøye ut grensene for å godgjøre seg selv, men som rollepersonen Oskar Schindler sier i Steven Spielbergs film, "Makt er å tilgi". Maktmisbruk bare ødelegger en selv.

Lysene på taket er ikke å ta feil av, det er en taxi! En ganske genial oppfinnelse det der med å ha hvite lys oppå alle taxier. Ha blå lys på alle brannbiler, ambulanser, og purkevogner. Ha gule lys på brei last og vegvesenets sinke biler. Meget genialt. Sånn at alle oss som bare er mennesker kan kjenne igjen viktige biler på lang avstand(Og da ikke bare om det er en 86 eller 87 Volvo).

Herr Krohn stiger inn i drosja. Sjåføren og kunden hilser på hverandre. Hei hei. Krohn gir orde om å stikke innom et sted på veien, han har noe han trenger å hente.

Joe Balldini, 39 år, har et navn som tilsier utenlandsk opprinnelse, og det er også rett. Men han snakker likevel nokså bra norsk, og er jevnt over en godt likt kar. Men det har vel mer med hans måte å skaffe seg penger på. Joe Balldini er en merkelig fyr, han har tatt på seg en meget populær men ulovlig jobb. Han er polet når polet er stengt. Men han spesialiserte seg ikke bare på HB. Han er fullt klar over at folk kan trenge en flaske vin, eller noe ekte brennevin utenom stengetid.

Det er søndag kveld, ikke den beste tida for salg av alkohol, men det hender da at noen trenger alkohol også på Jesu hviledag. En av disse er Mads Krohn. Joe har ikke sett Mads på en god stund, og overraskelsen brer seg med et smil i Joes ansikt. Et smil som skjuler både glede for å treffe igjen gammalt kjentfolk og for å tjene en liten slant.

- Balldini gamle ørn! Har du noe godt til meg i dag.
- Mads, så du er på disse kanter, hyggelig å se deg.
- Har fri fra jobben vet du, må jo ta en tur hjemom for å hilse på kona.
- Ja, jeg tror hu har det ensomt uten deg.
- Det er nå bare et halvt år igjen av denne hektiske tida da jeg må jobbe som et svin, dag ut og dag inn. Tru meg Joe, det tar på, og nå trenger jeg en skarp en.
- Daniels som vanlig?
- Ja, åsså no' vin skvip til kjerringa.
- Bare vent litt.

Leiligheta til Joe Balldini er heller rotete. Joe roter fram hva hjertet til Mads befaler. Joe putter det i en pose. Posen bytter eier. det gjør også en av de store lappene. Det er ikke det at Joe har så høye priser men Mads er en gavmild fyr som liker å spre om seg med litt kapitalistisk glede. Disarm.

- Jeg har dessverre ikke tid til å være her lenger, må se til kona.
- Helt greit det, men ta å stikk innom en dag hvis du har tid.
- Jeg tviler på om jeg har det, men hvis jeg har det lover jeg å ta meg en liten tur, men da må du love å spandere en dram.
- Klart det, hva tror du om meg?
- (latter) At du er en forbanna tosk.
- Joa, greit det men nå er det på tide du stikker før jeg blir sint.
- Oh, jeg blir redd. Neida, du får hadet.
- hadet.

Mads går tilbake til taxien. Og ber taxisjåføren føre ham fram til sitt siste stoppested. Hjem. Han betaler taxisjåføren med en stor lapp. Slenger ut et likegyldig hadet, og småsprinter opp mot inngangsdøra. Han ringer på og gjemmer vinen bak ryggen. Døra går opp og Marie Krohn står smilende foran sin mann.

- Er det deg. (gledelig overrasket)
- Ja, og se hva jeg har med.

Mads rekker fram vinen.

- Å du tenker jo på alt. Men ingen roser?
- Bare utro menn gir roser.
- Joa, men jeg ville nå gjerne hat noen roser uansett.

Mads bøyer seg fram og kysser sin kone lett på kinnet. Før de begge omfavner hverandre. Vinflaska blir på en tumlende måte lagt vekk, før paret forsvinner elskende i sofaen. Plagg etter plagg forsvinner, elskoven nærmer seg raskere og raskere klimakset. Bang. Og så stilner elskovsmaskineriet. Pesende stilner.

Senere sitter paret rundt middagsbordet og spiser en nydelig rett. Fløtegratinerte poteter og røkt ørret. Mann og kone veksler hyggelige ord om maten været og ukens siste nyheter. Lykke og glede.

Etter maten sitter paret atter i sofaen, men denne gangen sitter de passivt og ser på TV. En hånd på hverandres lår. Strykende hender. Som sakte sniker seg over erogene soner. Mads putter varsom tunga i Maries øre. Tv tittinga ender opp i en vill dans i senga.

Marie Krohn en lubben, ærlig, og blid frue. Med et smil og kropp som ei glad budeie. Lyst hår og blå øyne. Lykkelig gift med Mads Krohn. Hun reiser seg opp i senga, merker at Mads er borte. Hun føler et drag av sorg men vet at han kommer tilbake. Huff bare han ikke brukte så mye tid på jobben.

Lappen på nattbordet sier "Måtte dra, jobben vet du. Men nå er snart hardjobbinga over og vi kan ta ferie. Elsker deg. -Din kjelebas". Hun ser sørgmodig på lappen, men smiler likevel. Hun har nok å ta seg til når mannen er borte. Vanne blomster, rydde huset. Ta vare på katten, Tom. Hun reiser seg opp, og tenker at hun må være verdens heldigste kone.

Ahh! Ohh! Ahh! I et rødlig lite rom står Anna bøyd med henda på bakenden av en rød sofa. En mørk herre puffer på henne bakfra. det blir mye puffing og stønning. Anna har vært igjennom dette tusen ganger. Hun er lei, lei,

lei. Hun har for lenge siden skjønt at mannfolk er noen perverse jævler. Og hun har for lenge siden begynt å hate sex. Hun bare spiller med den mørke herren, later som hun nyter det. Mens hun bare venter på at akten skal være over.

Det virker som en evighet, men endelig er det over. Mads trekker seg ut, og rasker på seg klærne. Anna tenner seg en røyk. Mads har allerede betalt, men han tar likevel opp en bunke tusenlapper og rekker over. Anna skjønner ikke helt vitsen men tar de gladelig imot.

- Du er en gavmild en.
- Det er fordi jeg elsker deg.
- Joda det sier alle.
- Det jeg mener at jeg elsker mennesker og derfor elsker jeg deg,.
- Joda, men
- Fordi hvis jeg bare kom bort til deg på gata og ga deg noe cash så ville du automatisk ha trodd at jeg hadde baktanker med det. Men ved å opptre som en kåt gammel gris, har jeg fått deg på et annet nivå, jeg har fått mitt og du har fått ditt.
- Men hvorfor akkurat meg?

Mads svarer ikke spørsmålet, bare sier hadet og forsvinner stilfullt ut av skalkeskjulet av et bordell. Anna sitter igjen med en merkelig følelse, en følelse hun ikke har kjent på lenge. Hun har dog opplevd mye rart, men dette. Hun kommer til å huske Mads en god stund framover, men etter hvert vil også han bli fortrent, og bli til et fjernt bilde i hukommelsens avgrunn.

Mads tar ikke drosje denne gangen, han går. Det lyser selvsikkerhet og eleganse ut av skrittene hans. Han går langs gågata, til han kommer til Lilletorvet. Der tar han av nedover, krysser Kirkegata på sin tur mot Jernbanestasjonen.

Inn i bygningen for å kjøpe billett. En dyr billett. Enveis Lillehammer - Oslo S. Mads betaler kontant, han er ikke glad i bruk av kort. Etter hans mening er kort et ond kontroll organ for å innskrenke menneskers privatliv. Han gruer seg til den dagen da han blir nødt til å bruke kort.

Mads går ut på perrongen og venter på toget, selv om det er en halvtime pluss forsinkelse til det kommer. Han liker å være tidlig ute. Man kaster likevel så mye tid bort her i livet. Hvorfor kan man ikke hive bort litt tid på å ha god tid, sånn at man er sikker man rekker viktige ting.

Mens han står der reflekterer han litt over mannen i skranken, som ga ham billett. "216 kroner", hadde han sagt. Som om det var verdens mest selvfølgelige ting. 216 kroner. Prisen irriterer Mads. Ikke det at han hadde dårlig med penger, han kunne like gjerne ha betalt for buisness-class. Men hva med fattig småfolk som ikke eier nåla i høystakken? Hva med gamla i nr.14 som betaler bort pensjonen sin i strøm og tørt brød? Er samfunnet bare en form for systemisert anarki der de sterkeste (de mest slue og skruppelløse) vinner igjennom pisspreik og store ord?

Mens Mads står der og irriterer seg over saker og ting, går tida mot ankomst. Toget stopper på perrongen. Dette er et gammalt sumletog, et sånt som bråker og skramler. Og som ser ut som det skulle ha frakta jøder under den andre verdenskrig. Et sånt usselt tog måtte Mads og mange andre ta til takke med.

Men Mads skal til Oslo, selv om han må sitte tre timer på en jævla antikvit. Han stiger inn i en vogn som ser tiltalende ut. Røyke kupe. Mads kan ikke utstå røykekupene. Ventilasjonen i togene er så elendig, at røykekupene er rene Auswitch light. Mads kommer seg raskt forbi et helvete av dårlig karbonmonoksidluft, til en mer tiltalende kupe.

Mads ser seg om etter et sted å sitte. Setene står ifra ham, så han kan bare se bakhodene på de andre passasjerene. Det er langt i fra fullt, men Mads har ikke lyst til å sitte aleine, det er usosialt. Og det finnes ikke grenser for hva slags mennesker du kan møte på et tog. Han gambler på et bakhode med langt lyst hår. Mads går fram og møter blikket til ei skjønn jente av det helt sjeldne kaliber.

- Er det ledig her?
- Hva?....Joa, klart det.
- Mads setter seg ned.
- Men det er jo langt ifra fullt da.....
- Joa men det pleier å bli fullt ved Hamar.
- Hmmm.

Den første halvtimen er det ikke mye kommunikasjon mellom Mads og jenta. Mads sitter rolig og retter små korte blikk mot jenta. Han tipper at hun er i begynnelsen av 20-åra. Hun har et meget skjønt ansikt, men det bærer et drag av sorg. Hun sitter og leser Tique. er hun bare moteinteressert eller er hun kanskje modell? Den pene, slanke kroppen kan tyde på at hun er modell, eller har lyst til å bli en.

Etter en halvtime er det tid for å starte å konversere.

- Skal du langt?
- Larvik
- Larvik ja, Jeg skal nå bare til Oslo, men det da langt nok.
- klart det. (Hun smiler)
- Er du fra Lillehammer?
- Nei, jeg har bare vært her på jobb.

- Som hva de?
- Modelloppdrag.
- Akkurat, så du er modell?
- Ja, man kan si det.

Så går praten jevnt og trutt, om modeller, fugler, tog, statsministeren og enda mer om modeller. Han heter Mads og hun heter Anabella Rosenberg, er 22 år og ifra Arendal.

- Er du gift?
- Ja.
- Lykkelig?
- Ja. (Her oppdager Mads at Anabella reagerer på spørsmålet, hun har plantet en løgn.)
- Sikker?
- Ja, hvorfor skulle jeg lyve?
- Nei, hvorfor skulle du det? Forresten er jeg selv meget lykkelig gift.

Praten går videre om en mengde ting og tang. Etterhvert brytes løgnen til Anabella opp, hun innrømmer at ekteskapet er heller dårlig. Hun forteller om hvordan det hender at mannen hennes slår henne. Hvordan hun må bruke ekstra mye sminke for å dekke over blåmerker. Men hun forteller også at hun elsker sin mann, og at han for det meste er en herlig, vidunderlig fyr.

Mads oppdager sitt snitt til å leke litt psykolog, han trøster og gir tips. Snart ligger Anabella med hodet i Mads fang, med Mads sine hender strykende igjennom det fyldige håret. Mads kommer med en meget god løsning på Anabellas problem, han har nemlig opplevd noe av det samme selv en gang.

- Som du forstår er det ikke en mirakelløsning, men kan være mye bedre enn en skilsmisse. Det er en løsning som krever mye fra deg. Og jeg kan ikke garantere at det funker, men hvis det funker kommer du til å elske din mann mer enn noen gang, når det hele er over.
- Joda jeg forstår.

Så sitter de der en lang stund. Mens Mads stryker fingrene sine trøstende over hodet til Anabella. Etter en stund reiser hun hodet og setter seg tilbake i vanlig stilling. Mads ser på vakre Anabella og maner fram noen ord.

- Jeg går på dass, kommer du etter?
- Hva?

Mads reiser seg og går på do. WC lampen skifter ifra grønt til grell rødfarge. Anabella sitter igjen og vurderer innbydelsen. I øyeblikket er hun meget ustabil og skjør, og det valget hun tar ville hun antagelig ikke ha gjort i helt klar tilstand. Hvor blir det av moral og etikk i slike situasjoner? Tar kroppens begjær og higer helt over?

Noen banker på dødra, Mads tar opp og ønsker Anabella velkommen. Anabella antyder at dette er helt sprøtt, Mads svarer som det er, "Ja, det er det". Så møtes deres lepper. Mads tar hendene bak Anabella, låser døra, og beføler henne på baken.

Mads arbeider seg nedover fra munnen, en tur innom øret, og så ned til brystene. Anabellas bluse blir revet opp, hun har små faste bryster, og harde lyse brystknopper. Doen er liten og det blir et vilt basketak. Klær blir slengt over alt. Det ender i en merkelig stilling, med Mads "øverst". Orgasmene kommer omtrent samtidig. Anabella kommer litt før. De kliner litt til, før Mads trekker seg ut.

Synet som de andre i kupeen får se, må se heller mistenkelig ut. I hvertfall hvis man kan legge isammen to og to. Men de har jo ingen bevis, for alt det de vet kan ingen ting ha skjedd, og det må jo være det mest naturlige. For hvem er det som gjør det på et tog? Det er jo rett og slett perverst!

Togturen ender med at Mads ser Anabella i øynene og sier hadet, snur seg, og går av toget. Han står på perrong nr. 11 på Oslo S. Han tusler bortover perrongen. Han er en normal fyr som skal på jobb. Ingen vet hvem han er eller hva han skal. Han er fylt med en merkelig følelse av liv. En følelse av kjærlighet, smerte, røde roser og lidelse. Han har kjent den før, og smiler bittert mens han går til jobb.

“Jeg var altfor grønn til å forstå at all kynisme dekker over noe man ikke mestrer – kort sagt: en maktesløshet – ag at det å sky enhver anstrengelse er den største anstrengelse tenkes kan.” - John Fowels, Magikeren

Jobbintervju

Danny satt ensom på kontoret sitt og prøvde som best å stokke på dagens inntrykk. Elleve personer hadde vært innom på jobbintervju, men Danny syntes ingen av søkerne var noe særlig. Han hadde ikke funnet den mannen/kvinnen han lette etter. Og nå gjenstod det bare en søker.

Danny trykket på callingen og ba Anne, sekretæren om å sende siste mann inn.

- Ja, et øyeblikk sjef.

Anne var en ungdommelig liten skjønnhet, Danny skjønte ikke hvorfor hun ikke hadde en bedre jobb. Å være en middelaldrende skilt manns sekretær, til lusen lønn kunne ikke være noe særlig. Danny likte Anne veldig godt, og nøt synet av henne hver eneste dag. Dager da Anne var borte gjorde Danny i dårlig humør. Det var vel en form for kjærlighet mellom danny og Anne. Anne syntes synd på Danny og Danny syntes synd på Anne.

Danny så ned i papirene om den siste søkende når denne kom inn i kontoret.

- Du er Johan Bohem, 34 år, og velutdannet.

- Ja, sannelig.

- Versågod, sett dem.

- Takk

Johan satt seg ned i stolen som stod ovenfor arbeidsbordet til Danny. Da Danny så opp på Johan merket han at det var noe kjent. Hvor hadde han sett denne personen før?

- La oss først gjennomgå dine referanser, ta å bryt inn hvis det er noe du vil legge til.

- Det skal jeg gjøre.

Så fulgte rutine, gjennomgang av skolegang og jobberfaring. Det viste seg at Johan var en mann av klasse en sånn som en gang har hatt ambisjoner om å bli noe stort men ender opp med å søke på jobb hos små ukjente firma. Danny likte Johan men det var noe i bakhodet til Danny som jobbet på spreng for å finne ut hvor han hadde sett denne personen før, eller hvorfor han virket kjent.

- Hva ønsker du å gjøre ut av livet ditt?

- Hmm...Få meg en god jobb, tjene penger, få meg ei god kone, drive jakt, seile båt, dra rundt i verden, kanskje bli noe stort, hvem vet.....

(...)

- Har du noen sykdommer eller lidelser som jeg burde vite om?

- Som hva da?

- For eksempel astma eller sukker-syke, det er fint å vite hva det er hvis en ansatt plutselig bare kollapser p.g.a. anfall.

- Jo selvfølgelig, men jeg er nok frisk jeg.

(...)

- Nei, jeg har aldri vært religiøs. Jeg er selvfølgelig døpt og sånn, men jeg har aldri trudd på Gud. Jeg mener hvis Gud hadde eksistert så hadde han ikke fortjent en haug med folk som tilba han, faen han hjelper jo ikke de spøtt, vi har jo kriger og katastrofer på løpende bånd. Nei skal vi få orden på denne planeten må vi gjøre det selv.

- Jo jeg er enig med deg der, men har du ellers noen tilknytting til organisasjonsarbeid, for eksempel Natur og Ungdom eller et politisk parti.

- Nei, du vet jeg er fireåttredve og har mye å stri med, organisasjonsarbeid er sånn man hadde mer tid til da men var unge.....

(...)

Danny var fornøyd, han likte denne mannen,han hadde gode referanser, og han kunne snakke for seg. Danny skulle like å se hva som skulle hindre Johan i å få jobben nå.

Bilde.....bilde.....bilde..... Med ett stod det klart for Danny hvor han hadde sett Johan før:

Eli, ekskona til Danny hadde vært borte to uker for å kurses i forbindelse med jobben. Eli var lærer og trengte kursing i bruk av datamaskiner siden det blir mer og mer aktuelt overalt. Da hun kom tilbake hadde ikke alt vært ved det

normale. Dum som Danny var gikk det en uke før han forstod at noe var galt. Men Eli hadde påstått at det ikke var noe. De neste ukene falt de mere og mere fra hverandre. Danny spurte gang på gang hva det var, men Eli sa ingenting.

Oftere og oftere føyk de sammen i krangel, som ikke var over før tårene rant mens de stod ensomt for seg selv i hvert sitt hjørne av leiligheten der de bodde. Så en dag som Eli hadde vært borte hadde Danny drevet å ryddet litt i Eli sine ting da han kom over bildet. Bildet av mannen Eli hadde truffet da hun hadde vært på kurs, mannen Eli hadde blitt hodestups forelsket i. Vips, vaps så var Danny og Eli ikke gift mer. Danny hadde ikke orket å kontakte Eli mer etter skilsmissen. Han ville bare glemme. Det var først nå da mannen på bildet, Johan, hadde søkt på jobb hos han at minnene kom tilbake.

Intervjuet var ferdig. Danny smilte til Johan og forsikret han om at han ville få tilbakemelding innen kort tid. Johan forsvant mens Danny begynte å rydde opp arbeidsbenken sin.

- Anne, kan du ikke ordne en, nei to kopper kaffe og komme en tur inn hit før vi avslutter dagen.
- Skal bli.

Da Anne kom inn i Dannys kontor så hun som en observant kvinne at noe plaget Danny, men hun sa ingenting.

- Takk skal du ha, sett deg ned og ta en kopp kaffe hvis du har tid, og jeg tar gjerne og bommer en røyk av deg med det samme.

Danny og Anne røykte og drakk kaffe i stillhet. Anne undret seg over hvorfor Danny hadde bedt om en røyk, Danny røyket jo ikke til vanlig, og han pleide å ha røyking forbudt på sitt kontor. Danny derimot drev på å roet seg ned, han hadde en viktig avgjørelse å ta. Etter kaffen og røyken så det ut til at Danny var klar. Han så på Anne og smilte.

- Du Anne?
- Skal vi dra ut å spise i dag?

“Det bør understrekes at de to viktigste idèer om friheten som menneskeheten har tenkt, kristendommen og sosialismen, har den merkelige likhet at de begge er vrent om til sin absolutte motsetning, begge til det motsatte av hva de er. Likheden og eindomsløsheten er blitt totalt avskaffet hos begge idèer, stadsfiendligheten som var et av de aller viktigste punkter, er hos begge blitt forvandlet til devot tilbredelse av makten og av staten, den opprinnelige fredligheten, pasifismen, er hos begge blitt forvandlet til vill kultus av våpen og krigsmakt. Den grunnleggende kjærlighetstanke, som kan samenfattes i troen på likhet, frihet og broderlighet; kjærligheten er forvandlet til vold og broderligheten til undertrykkelse.” – Jens Bjørneboe, Kruttårnet

CIMBALL

Bort til kaffetrakteren og ta seg enda en kopp kaffe. Klokka var 7:45, hun hadde allerede vært på jobb i 3 timer og 3 kvarter. Det var på denne tiden at dagens, eventuelt morgens høydepunkt kom, den fremmede mannen.

Hun satt seg tilbake på plass med kaffen og supet i seg litte gran. Den var varm og god. Hun tenkte på at hun burde slutte å drikke så mye kaffe men hun dyttet raskt vekk samvittigheten.

7:50, Kommer han ikke snart. Hun satte bena i kors og prøvde å være rolig. Men kroppen sitret av spenning. Hjertet hennes begynte å banke. Hun satt som klistret foran overvåkningsskjermene. Fem minutter senere var kaffekoppen tom og det var ennå ikke spor etter høydepunktet.

Hun satt slik til klokka var ti over åtte. Faen han kom ikke, dagen var ødelagt. Hun reiste seg opp fra stolen og vrei seg rundt mens hun ropte lavt: "faen!", gjentatte ganger. Hun følte seg mør og fæl, det var jo helt barnslig at en fremmed mann som hun ikke visste noe om skulle gi henne slike ville følelser, nei hun måtte nok holde opp med dette.

Der.

Der kommer han jo! Fader så sein han var i dag«a. Hele kroppen vrei seg av nytelse selv om hun hadde mest lyst til å løpe bort til der han var å skrike at han var en sein jævel. Men istedenfor sank hun ned i stolen og festet øynene på fjernsynsskjermene. Hun betraktet hele hans kropp nøye mens han gikk fra skjerm til skjerm.

Han var jo så deilig. Kroppen hans var atletisk som få, klærne hans passet perfekt, hver eneste detalj fikk henne til å ose av ekstase. Og pang, så var det forbi, men dagen var iallfall reddet.

Mens hun gikk bort til kaffetrakteren for å hente mer kaffe kom hun til å lure på når det hele hadde begynt. Det var to måneder siden, hun hadde lagt merke til at den samme kjekke mannen hadde begynt å gå forbi tunnelen under stasjonen hver dag litt før klokka åtte. I første hadde det bare vært en spøk, nå hadde det nærmest blitt en besettelse.

Anita Hovland, 27, jobber som overvåkningsvakt på den lokale jernbanestasjonen, mye av arbeidet hennes bestod av å stirre på overvåkningsskjermer. Det var nok det monotone og kjedelige i det som fikk henne til å glede seg over småting: Originaler som glemte eller ikke visste at kamera var til stede, som gjorde merkelige krumspring og tabber.

Men denne fremmede mannen var den som opptok henne mest. Han pleide alltid å ha på seg klær som passet "perfekt". Han hadde en særdeles attraktiv gange. Det hendte han gjorde ablegøyer til kameraene. Noen ganger smilte han, andre ganger gjemte han hodet bak hendene, andre ganger nynet han på melodier mens han passerte forbi kameraene.

Anita innbillte seg vel innerst inne at livet kunne ha bli perfekt lykkelig hvis hun bare hadde fått den fremmede mannen. Men hun innrømmet det aldri for sin bevisste halvdel.

Det gikk to måneder til på samme måten før mannen forsvant helt plutselig en torsdag morgen. Hun følte seg elendig i flere dager. Hun glemte daglige gjøremål som vasking av klær og innkjøp av mat. Leiligheten hennes ble etterhvert fylt av rot, og hun som hatet rot av hele sitt hjerte. Hun var på randen av depresjon.

Så etter en uke dukket han opp som om ingenting hadde skjedd. Å, som hun hatet ham! Hvordan våget han å forsvinne på den måten, og la henne være igjen helt alene. Men nå var han tilbake for alltid, han skulle gå forbi i tunnelen i all evighet. Å, som hun elsket ham.

Etter som dagene gikk kom hun seg betraktelig. Leiligheten var snart skinnene ren. Men episoden som hadde passert fikk henne til å tenke. Hun måtte gjøre noe med dette her, hun kunne ikke la dette utvikle seg til mani. En ettermiddag tok hun seg kraftig sammen og tenkte over saken. Enten fikk hun slutte helt å bry seg om den fremmede mannen, eller hun måtte gjøre noe med det. Men å avgjøre hva hun ville var verre, mye verre.

Den natten drømte hun en fryktelig drøm. Hun red alene på en endeløs slette. Det var midt på natten og fullmånen ga horisonten et spøkefullt preg. Hesten hun red på ble styggere og styggere og så mer og mer ut som et monster. Den grufulle hesten red raskere og raskere. Det hersket stillhet bortsett fra hestens grufulle snøftelyder. De red i susende fart mot et stup som stadig kom nærmere. Anita var livredd, hun så på beistet hun red på og hun var sikker på at det måtte være en av djevelens kreaturer. Hun skrek men hun hadde ikke stemme. Hun tviholdt i hestens rufsete mane. Selv om det bare var en drøm visste Anita at hun kom til å dø. Hun visste at dette var slutten.

Anita forsov seg den dagen og da hun våknet badet hun i svette. Hun fant raskt ut at hun ikke var i form og hun valgte å skulke jobben til fordel for en kjedelig men rolig dag hjemme. Hun tok en dusj, spiste litt mat og leste avisa.

Den ble for rolig, og Anita sovnet igjen av kjedsomhet bare for å oppleve det samme marerittet enda en gang.

Anita red på det samme grufulle beistet på en endeløs slette. Fullmånen smilte hatsk ned mot henne og ga omgivelsene et grufullt preg. Denne gangen lignet det hun red på ikke lenger noe på en hest. Det hadde tatt fullstendig form som et grufullt uhyre. Beistet red raskere og raskere. Lyden av beistets pesende pust skrek inn i øret hennes. De kom nærmere og nærmere et stup. Selv om det bare var en drøm kjentes alt så virkelig ut. Mer virkelig en vanlige drømmer. Da de begynte å nærme seg stupet snudde beistet hodet mot Anita og så henne i øynene. Anita prøvde å skyve ansiktet sitt en annen veg men det nyttet ikke. Hun klarte ikke! Hun ble tvunget til å se inn i beistets øyne. Øyne som hun hadde sett før. Beistet gapte og hogg til mot Anita. Og mens hun så at beistets tenner kom nærmere visste Anita at hun skulle dø. Hun visste at hennes liv var over.

Nok engang våknet Anita omsvøpet av svette. Og mens hun dusjet for andre gang den dagen oppsøkte øynene til drømmebeistet henne. Hun husket godt hvem sine øyne det var, den fremmede mannen sine øyne. Hun grøsset flere ganger mens kroppen hennes krampetrakk seg. Anita måtte kjempe mot sin egen kropp for å klare å roe seg ned igjen.

Senere, over en kopp Earl-Grey, satt hun og funderte på hva drømmen hadde betydd. Hva betydde det at den fremmede mannen var monstreskikkelse i hennes drøm? Hadde det noe med virkeligheten å gjøre eller var det bare paranoide fantasier? Anita visste ikke hva hun skulle tro, hun visste ikke hva hun skulle gjøre. Hun sank sammen og begynte å hikste. Hva skulle hun gjøre ut av livet sitt? Hadde hun i det hele tatt gjort noe ut av livet sitt? Hadde hun kastet bort 27 år til ingen nytte? Og i så fall, hva skulle hun gjøre for ikke å kaste bort nye 27 år?

Av en eller annen grunn bestemte Anita seg for å skulke jobben en dag til. Hun bestemte seg for å vente på den fremmede mannen ved tunnelen og presentere seg. Hun visste ikke hvordan eller hva hun skulle si, bare at dette var noe hun måtte gjøre. Hun helte i seg tre kopper kaffe før hun dro bort til stasjonen. Når hun nærmet seg passet hun godt på og holde seg unna overvåningskameraene. Hun var klar en halvtime for tidlig, men hun kunne like gjerne ha vært en time for tidlig. Anita var som drevet av en annen kraft, hun var besatt på tanken på å finne ut hvem denne mannen egentlig var.

Da hun hørte skritt kl 7.55 hoppet hjertet hennes. DUNK DUNK. Hjertet banket høyt. Anita kjente angsten bre seg utover i kroppen hennes. Hun begynte å skjelve. Skrittene tilhørte ikke den fremmede mannen men en annen mann. En mann som Anita aldri hadde sett før. Men dette hjalp ikke på Anitas frykt. Den ble bare verre, hjertet hoppet høyere, kroppen skalv mer intenst. Tennene hennes klapret som om det skulle ha vært iskaldt men hun hørte det ikke fordi hjertebankene overdøvet lyden.

Og plutselig som om han kom fra ingensteds var den fremmede mannen der. Han gikk vakkert og selvsikkert forbi. Anita turte ikke si noe men klarte likevel å riste bort det meste av frykten. Hun begynte å følge etter den fremmede mannen. Hun besluttet at hun ville skygge ham. Hun kjente en stemme inne i seg si at dette burde hun straks holde opp med. Men Anita ville ikke høre.

Det ble en merkverdig jakt. Anita fulgte etter den fremmede mannen, hun holdt god avstand. Men Anita var ingen trenet spion eller noen kald psykopat, så hun gjorde nesten alle de feil man kunne gjøre. Hvis man hadde sett på jakten deres med fugleblikk, ville den kanskje kunne ha hørt hjemme i en søt Hollywood komedie. Men dessverre var dette ikke noe søte greier, men et race mot seg selv.

- Anita

Anita snudde seg instinktivt men så ikke noen, så hun gjenopptok spionasjen. Mens hun lurte på om hun hadde hørt noen rope Anita eller om det bare noe som lignet.

- Anita

Hun snudde seg atter en gang, og da så hun en pesende mann komme løpende noen hundre meter lenger nede. Hun undret seg over hvem det kunne være. Men da mannen der nede kom nærmere gikk det raskt opp for henne.

- Frank?

Frank stoppet opp, pustet ut og så på Anita.

- Anita.....Hei.....

Frank var en av ekskjærestene hennes. De hadde vært sammen i 18 måneder, men det virket så lenge siden nå. Det var tre år siden Frank og Anita hadde bodd sammen, og oppbruddet hadde kostet endel psykisk slit for begge parter. Nå som Frank atter en gang stod foran henne visste hun rett og slett hva hun skulle føle. Hun følte seg bare tom.

- Hei Frank, Hva gjør du her?
- Er en liten tur på gamle trakter.
- Bor du ikke her lenger?
- Nei, jeg flytta inn til hovedstaden for et år siden.
- Går det bra der?
- Mmmmm, joa det e«kke så verst.

De stod der og småsnakket om ting og tang. Frank spurte forsiktig om Anita ville bli med inn på en kafé og ta en prat. Anita som for lengst hadde mistet det hun egentlig var ute etter takket ja. De småkranglet litt om hvor de skulle gå, men bestemte seg omsider. De tuslet smålig avgårde mens de småpratet om alt det nye. Praten gikk selvfølgelig ikke helt fritt for seg da begge passet nøye på for ikke å rive opp i gamle sår. "Den gamle Mølla", var en veteran av byens Kaféer. Den var gammel, utslitt og holdt seg i live av stamgjester.

De hadde det hyggelig, meget hyggelig. Senere spiste de middag på Restaurant og drakk seg brisene. Det viste seg at de hadde mye usnakket, og i dag fikk de snakket ut om alt som hadde ruget og godgjort seg de tre siste årene.

- Husker du, husker du den gangen da vi var på hytta til bror min sammen med Harald og Lene?, spurte Frank
- Mmm, var det den gangen Harald ble så full at han spydde over Lene da de skulle ligge sammen?
- Ja

Og så brast de i latter. Senere gikk de på "Rebrandt«s" og ble fulle begge to.

Anita kom til seg selv i en korridor. Hun visste ikke hvordan hun hadde havnet der eller hvorfor, hun bare var der. Det var en lang korridor med masse dører på begge sider. Først tenkte hun på å komme seg vekk og hjem, men så hørte hun stønning fra den ene enden av korridoren. Hun begynte å gå sakte mot der hun hørte stønningen kom fra. Korridoren ble lyst opp av lysrør som flimret og lagde den kjedelige summingen som er så typisk for slike. Hun så på navneskiltene på dørene hun passerte. Anhilda Berntsen, Kai Fredrik Bø, Erik Johansen, endeløse rekker med navn som ikke ga mening. Navn på mennesker som ikke eksisterte i Anita«s verden.

Hun kom stadig nærmere stønningen, hun skjønnte at det ikke var jamring men en ganske ilter stønning. Med et ble hun fylt med redsel. Hun hadde jo ikke anelse om hva som skjulte seg bak stønningen. Men Anita skjøv bort angsten og fortsatte bortover korridoren. Hun stoppet opp utenfor en dør uten navneskilt. Det var dør nr. 23. Hun kunne høre stønningen klart nå. Hun ble nesten opphisset av stønningen. Hun åpnet sakte.

Det hun nå så var helt merkelig. Det var som alt var i sakte film. Frank og den fremmede mannen lå nakne oppå hverandre. De snudde ansiktene mot Anita og lo, da hun åpnet døren. De bare lo av henne. Anita kastet igjen døren og løp. Hun løp som om hun skulle ha djevelen i hælene. Men den ekle latteren krabbet bare dypere og dypere inn i

hjernen hennes. Anita sank sammen på knærne, tok armene bak hodet og hikstet. Latteren forandret seg til en skrekkelig ringelyd som fikk henne til å skjelve fra topp til tå.

- NEI!

- NEI! Anita kom til seg selv, etter å ha kastet klokkeradioen sin hardt i veggen. Hun var ganske svimmel i hodet og klarte ikke å tenke særlig klart. Hun konstaterte at hun ikke kunne ha fått særlig mye søvn. Hun snudde seg og ble klar over at Frank lå i senga hennes. Hun gadd ikke å tenke på det nå, hun måtte jo på jobb. Hun tok seg en rask dusj og ordnet seg i en fei. Hun skippet frokosten og skyndte seg til jobben.

I dag måtte det ekstra mye kaffe til, men det hjalp bare litt. Anita var fjernt fra den virkelige verden den dagen. Sånn litt før åtte ventet hun på å få se den fremmede mannen. Hun ventet ikke forgjeves. Den fremmede mannen toget opp 7:59 presis, men det ga henne ikke den samme nytelsen som før. Hun følte seg bare dum og tom. Hva hadde hun sett i den mannen som fløt over fjernsynsskjermene? Hun følte seg liten og flau, selv om det bare var hun som visste om dette.

Anita og Frank klarte atter en gang å finne tonen. Frank flyttet atter inn hos Anita. Det at Frank jobbet i Oslo gjorde alt så mye enklere, fordi da slapp de å leve for tett innpå hverandre. Frank var i Norges hjerte på hverdagene og i helgene kom han hjem til sin kjære. Når Frank kom hjem hadde de det godt sammen. De tok turer i skog og mark eller en tur på byen. Ofte dro de på kino eller teater. Noen ganger dro Anita til Oslo sånn at de kunne finne på noe der. De pleide å ta et restaurant besøk hver lørdag. Selvfølgelig gikk ikke dagene helt uten krangel, men det meste ble med kjærlig småkrangel. Selv om ingen av de hadde noe særlig til hverdag, hadde de alltid noe å glede seg til.

Etter som tiden gikk, skjøv Anita denne pinlige besettelsen fra seg. Hun ville glemme det. Hun skulle ønske hun aldri hadde gjort det. Men det hendte i enkelte reflekterte øyeblikk at hun lurte på om det var den fremmede mannen som hadde gjenforent henne med Frank.

"I det vakreste landet, på den vakreste øya som noen gang har eksistert hadde Kongen, den vakreste datteren en kan tenke seg. Store diktere fra fjern og nær skrev vers på vers med smiger om den vene prinsessen. Det manglet ikke friere i det vesle landet. Men Prinsessen klarte aldri å bestemme seg for hvem hun ville ha. Alltid rett før hun hadde henfått seg til vakker og kjekk gutt, dukket det alltid opp en frirer som var enda bedre. Dette foregikk i mange år, og til slutt ble Kongen både gammel og svak. Og det begynte å haste med å få datteren gift. Kongen sendte ut et skriv med sine Kurerer ut til all verdens...."

- "Unnskyld Teodor, men hva betyr Kurer?", spurte Jannikke undrende.

Jeg snudde meg irritert mot Jannikke og øynene mine sa uten ord: "Hvorfor måtte du avbryte akkurat nå?" Teodor så snilt på Jannike og svarte enkelt og greit på spørsmålet. Men altså, tilbake til historien: "Kongen sendte altså ut et skriv med sine Kuréer ut til all verdens land or riker, om at den som klarte å trollbinde Prinsessen skulle få både henne og halve kongeriket til. Fra alle land kom det unge kjekke friere(...)"

Ensomhet

Det er alltid vanskelig å stadfeste når det begynte, når man allerede er langt ute idet. Men jeg tror det begynte allerede dengang verden ennå bestod av bilder, følelser og inntrykk. Da farger fløt forbi i et mangfold større en øyet kan oppfatte og jeg kunne flere språk en de som finnes.

Følelsene mine fløt frem og tilbake som farger. En blå og en lilla flekk kjempet om hverandre på en rødgulbakgrunn. Den blå og den lilla ballen smelter sammen og blir til en kjempestor grønn klump. Den grønne klumpen deler seg, om og om igjen.

Så sprekker alle de små grønne klumpene. Det gulrøde forsvinner i tåke, et menneske ser ned på meg og forteller meg at hvis jeg ikke spiser opp maten min vil det ikke bli noe dessert. Jeg har en vag forestilling av hva dessert er for noe, noe godt å putte i munnen som smaker paradiset. Jeg nekter likevel å spise noe mer; Hva skal man med paradiset hvis Helvete er en følge av det.

Andre ganger satt jeg stille på Moder Jord steinen hele dager i strekk. På bakken kunne man følge med på det vakre grønne gresset. Maurene som slet seg av sted med tørre barnåler eller deler av andre småkryp - middag. Jeg sitter og undrer meg om maurene må spise opp all maten før de får desserten - senere forstod jeg at maurene var slaver av de store drittsekkene, akkurat som oss. neddopet og arbeidsvillige.

Når jeg mater Gjeitene er jeg selv en geit. Jeg er ledergeita som forteller de andre geitene at de må spise opp maten sin.

Jeg er den fødte leder for geitene motsetter seg aldri mine ord men spiser nesten opp meg også. Siden jeg også er en geit står jeg på fire ben og slåss om maten sammen med mine undersåtter.

Dessverre er det ganske skjelden jeg er Geit, heldigvis kan jeg alltid ta det igjen nå som jeg har blitt større. Jeg ligger på sofaen og stapper i meg mat. Mens TV'en, radioen og datamaskina surrer i bakgrunn en. Jeg slapper av i bråket, - fordi jeg er sliten. Jeg trekker teppet omkring meg. Jeg er enormt utslitt av å gjøre ingenting. Mens jeg bare eser ut og blir større og større - som et passivt tysk verb.

Jeg ligger i en døs som verken kan kalles søvn eller ved bevissthet, i det ene øyeblikket vrir jeg meg rundt av kulde. Senere rister jeg av varme og svetten siler av meg. Hvor jeg egentlig befinner meg er uvisst men jeg har en følelse at kroppen min er tom - og at jeg befinner meg nærmere den totale tomhet enn vanlig. Pang, så blir jeg sugd gjennom rustne lysrør- tre og en halv dimensjon tilbake til tempelt. Jeg ser skuffet omkring meg, ingenting er forandret. Jeg er svett. T-skjorta og Boxershortsene er gjennomvåt. Min høyre hånd klarer ikke å stå stille.

Jeg vet fortsatt ikke når det begynte - men nå er det likevel ikke så viktig lenger. En gang i det enorme tomrommet mellom begynnelsen og nå så jeg projeksjonen av mitt eget onde. Han så på meg igjennom vinduet med bestialske gule øyne, akkurat som Stalin. Han var fortsatt bare en gutt, en manifestasjon av djevelen.

Jeg ble så grepet av frykt at jeg lå og gjemte meg under dynen. Der lå jeg og skalv av skrekk i åtte timer i strekk før jeg sovnet. Dagen etter var han borte - for en stund.

Nå er han borte meg ofte, men som oftest ignorerer jeg ham. Hvis han blir skikkelig pågående banner jeg ham opp og ned. Da smiler han diabolsk og prøver å kvele meg med sin høyre hånd - rart at han ennå ikke har lyktes.

Etter harde rangler øker som oftest noiaen. Jeg er ikke ute av døren på mange dager. Jeg drar ut kontakten på telefonen, og holder meg for det meste i sengen. Jeg er ikke fysisk dårlig, bare redd. Redd for det store intet som skal komme og spise opp de grønne klumpene som deler seg på den gulrøde bakgrunnen.

Jeg ønsker ofte at det fantes flere farger sånn at det kunne bli mer variasjon. Men jeg har følelsen av at det går andre veien - antall farger minsker mer og mer for tilslutt å kulminere i et antall av null.

Så kommer skriket som ikke er noe skrik - og tårene som ikke er tårer. Da må jeg ha alkohol; masse alkohol. Da besøker jeg min likemann, heldigvis er det ikke langt å gå. Jeg både hater ham og beundrer ham - Beundrer ham for hans innsikt - hater ham rett og slett fordi han er en av disse personene jeg ikke holder ut i lengden.

Hvis jeg hadde vært ærlig mot meg selv, hvilket jeg ikke er, må jeg innrømme at jeg egentlig ikke utstår noen i lengden.

Han har alltid klar både alkohol og Hasj sånn at jeg kun ruse vekk skriket, så sitter vi der ovenfor hverandre og

diskuteter sykklng, fotball, tannkremer og Gud. Det ene mer meningsløst enn det andre..... Han motsier meg på alle punkter kun for å irritere og plage meg.

Tåken, Tåken kommer fra Morgentåkedalen. Når Tåken vil ut i verden på ferie tar den seg alltid en tur innom meg dette fordi det er helt gratis og fordi jeg liker å høre siste nytt om de hårete vesnene derfra. Jeg liker å høre om de magiske skogene som fanger en med onde besvergelses for så å slippe meg fri.

Det er i øyeblikk mer håpløse en de forgående jeg lurer på når det som jeg ikke vet når begynte slutter. Ikke fordi jeg tror det noengang vil slutte, eller at det egentlig betyr noe - bare fordi øyeblikket må fylles med noe

“Jeg hadde alltid sett meg selv som en slags beskytter for henne, og denne kvelden så jeg for første gang at, kanskje hun hadde vært, eller kunne ha vært, en beskytter for meg.” – John Fowels, Magikeren

Stenens numeriske integral

Hun stod foran vinduet. Hun stirret med sørgmodige tanker mot det grå været. Gråe, kjedelige skyer som fremkalte enkelte lette regnbyer i utpekulerte øyeblikk. Hun var utblåst, samtidig som hun var glad. Hun kjente en viss forventningsglede, en pirrende glede for dagen.

Hun kunne skimte gjenskinnet av seg selv i vinduet. Hun begynte å bli gammel. Det var et faktum - ikke et skjellsord. Ingen vakker løgn kunne bortforklare det, ingen bane-brytende ideologitanker kunne endre det. Rynkene var der, alders-flekkene var der, hun var der; sliten.

Det var ikke ondskap som hadde framskyndet hennes sorg, det var virkligheten. Det var sannheten som krevde sitt offer. Det var livet som **måtte** gå sin gang. Det liv som hadde gitt henne så meget av både godt og ondt; krydret hennes tilværelse med alt fra det obligatoriske salt og pepper til det mest eksklusive Safran.

Et halvt århundre. Hun sukket. Ikke bare med munnen og lungene, men med hele kroppen. Håret, øynene, ørene, brystene, ryggen, magen, hendene, anklene, hoftene, lårene, tærne sukket et vemodig langsomt sukk. Det var den store mor som sukket. Sukket som skjulte den lille pike, jomfruen, kvinnen; den store mors utvikling, det siste sekundet av universets eksistens.

Et halvt århundre var hun blitt. Hun måtte smile av sin egen vemodighet. Det godmodige kjærlige smil som alltid har lindret og som alltid kommer til å lindre. Likevel var det ike det totalitære evige smil; bare en dårlig kopi, men heldigvis virkningsfull nok til å utsette det endelige slaget.

Et halvt århundre hadde hun opplevet. Det hadde slitt på hennes ytre og indre. Hennes rynkete, likevel vakre hud bar preg av visdom og historie; Den obligate historie som medfølger utviklingen: Krig, kjærlighet, lemledselse og lykke. Verden utenfor henne hadde blitt noe hun aldri hadde drømt om da hun var i tenårene; akkurat som den mangel av innsikt hun hadde ovenfor seg selv.

Det var ike det at hun **ikke** ville være glad. Det var det at kroppen hindret henne. kroppen var blitt sløv, hun var blitt sløv. Blodet, kjente ut som tykk fettmasse som pumpet seg halv-kraftyig rundt i henne. Men det var ikke blodet som var erstattet av fett, det var vannet.

I løpet av en tidsperidde som i dag ikke kan tilegnes en konkret verdi, ble tingenes selsomme tilstand vendt, invertert, eltet som i en ukontrollert kaotisk atomreaksjon. Det ringte på døren, en sjeik kom og hentet henne, tok henne med seg i sin skinnende og ubeskrivelig vakre Rolls Royce. Så fulgte en vill ferd. En kjøretur så nervepirrende at bare psykopatiske sjåfører som ikke er klar over sin sinnslidelse kan sidestilles.

De siste årene hadde hun merket at hun hadde vanskelig for å se på de mennesker hun konverserte med. Hun foretrakk å se en annen vei, samtidig som hun gjorde febrilske håndbevegelser, akkurat som om hun trodde at den riktige bevegelsen ville føre til at hun forsvandt; ble oppløst i løse luften.

Hun likte ikke å se på menneskene fordi hun ikke likte deres utseende, akkurat som hun ikke likte sitt eget. Et annet menneske minnet henne alltid på seg selv. Hun ville glemme seg selv, **ikke** huske. Språklig utvekselse kjedet henne, sogar irriterte henne. Hun ville være alene. Hun trengte stillhet. Hun måtte tenke over 50 år med hendelser. Hun måtte ha ro.

Men denne sjeiken, en gutt i slutten av tenårene kunne hun ikke få øynene ifra. Han lyste ungdommelighet, kåthet, korrupsjon, matriell glede, luksus, og noe mer som hun ikke klarte å sette fingeren på. Hun lurte på om han var leid inn for anledningen. Hun hadde ialle fall aldri sett ham før. Kanskje var han sønnen til noen av hennes gamle venner.

Hun lurte på hvor mye dette ekstragavante opptrinnet kunne koste. Hun lurte på om hun kom til å overleve den heftige bil-turen. Samtidig som hun sugde inn guttens sjarm. Hun prøvde å absorbere guttens ungdom og selv bli en del av den. Gutten snudde hodet mot henne og så på henne med sine mørke sjeikeøyne og priste: “Allah o'achbar” - Gud er stor

Bilturen endte opp ved en av hennes beste venniners hus. Det var altså her hun skulle feires. Sjeiken hoppet ut, streinet over på den andre siden av Rollsen og på gentleman-vis åpnet han døren for henne. Da hun begynte å bestige den femtrinns kalde betongtrappa, kom de fra alle kanter. “Ja skal hun leve! Ja skal hun leve!”, *leve i hundre år?*

Det lød noen pang som utløste en mengde fargede papir-strimmler i lufta over hodet hennes. Hun entret huset, med de andre etter seg. Så fulgte de vanlige bursdagssangene og billig Champagne surrogat: musserene vin. Stemningen både irriterte og gledet henne. Gledet henne fordi stemningen var god. Irriterte henne fordi hun ble forstyrret av alt oppstyret.

Da dette stundom var over begynte småpratene. Menneskene delte seg opp i små grupper, mens man med underfundige mønster skiftet på deltagere i de forskjellige gruppene. Praten gikk både om løst og fast. Introduksjoner

forekom hyppig. Ordene ble til viens summing. Bzzzzzz. Bzzzzzz. Bzzzzzz. De resterende lydene ble til søt bakgrunnsstøy. Klikk. Klang. Klung.

Det var to personer som ikke følte seg hjemme, derfor holdt seg på avstand fra de quasi-intime gruppene. Det var sjeiken som bare var en lettere bekjent av Mandy, en av gjestene. Erna som var samboeren til Truls, en av bursdagsbarnets tidligere forelskelser, den andre av de **hjemløse**. Erna var egentlig ikke særlig glad i Truls lenger. Men hun hadde et hjem, en jobb, et hus, et liv å ta vare på. Hun stod og kjedet seg, hun hatet å kjede seg. Hun gransket sin speide hjerne om grunnen til at hun befant seg i dette latterlige bursdags-selskapet. Hun fant ikke noe svar som holdt.

Sjeiken satt alene i en soffa. Han ønsket seg vekk, hans jobb var dessverre ikke ferdig ennå. Han kikket uinteressert på menneskene rundt seg, ble litt mer interessert da han fukk øye på Erna, fordi Erna var både penere og yngre enn de andre kvinnene der.

Sjeiken beskuet hennes mørke, skulderlange hår. Han så på hennes uskyldige kvinnesmil, de smukke utringningene, de vakre feminine hendene, og resten av hennes holdne figur. Erna var en kvinne som beholdt skjønnetross tross alderen. Hun så nesten ut som en tjuetåring.

Øynene deres møttes noen ganger under seansen. Frøst tilfeldig, men etterhvert skjulte det seg begjær bak begges øyne. Ikke det at det på så måte var kommet til en enighet mellom partene ennå, bare det at ønsket om tilfredsstillelse lå i luften. Den karbonfylte luften var også fylt av utallige andre lugubre stemmninger, følelser og annet usømmelig dilldall.

Middagen var klar. Bursdagsbarnet fikk plassen på den ene siden av et gedigent langbord. Ovenfor henne på andre siden av langbordet satt sjeiken og gjentok med dårlig etterlignet araber dialekt: "Allah O'ackbar" Og så kunne måltidet begynne.

Det var orientalsk gryterett med någgå ekstra, og rødvind på menyen. Her begynte perspektiv ujevnheter å melde seg; en sjeik med Rolls Royce i forhold til musserene vin og gryterett. Noe er feil her, Bildet er henger skjevt.

Foret ble brakt inn med en glede som kunne minne om gleden griser viser for sin mat. Heldigvis begynte ikke folk å rulle seg i maten.

Som det så ofte gjør, ble programmet mer løst etter det *sofistikerte* måltidet. Noen var ute og røykte. Noen satt inne. Noen måtte dra grunnet forskjellige tufsete unskyldninger som skjulte bare en ting: Jeg har ikke lyst til å være her mer – jeg er gørrlei.

Mens de fleste andre satt på hverandaen og sugde av sine sigaretter, satt sjeiken på trappa og nøt nikotinluften. Han slapp å være ensom lenge. Det gråe været truet med regn. Erna kom tilfeldigvis gående med sin treår gamle sønn. Hun vekslet blikk med sjeiken, satte seg, tok opp en Marlboro og spurte om fyr, selv om hun hun var i besittelse av en lighter .

Sjeiken fyrte på hennes sigarett med en svart "one" lighter, hun takket. "Allah Oa'ckbar:", hun lo. Den lille sønnen begynte å dra sin mor i hennes venstre erme mens han sa "kjomme hej, mamma kojomme hej". Moren ba sønnen om å gå til sin pappa. Sønnen fulgte bønningen som lignet mer på en befaling. Snart satt Erna alene sammen med den ungdommelige sjeiken.

De satt i taushet og nøt følelsen av røyken som veltet seg i lungene. "Ahhh, nytelsen av å drepe seg selv langsomt", sa hun som et spinkelt forsøk på å starte en samtale. Sjeiken svarte ikke og de fortsatte å røke i stillhet. Da gloen begynte å nærme seg filteret snudde sjeiken hodet sitt mot Erna og betraktet henne granskende. Hun møtte blikket og beskuet hverandre med åpenbar sex sult. Han tok fram sin høyre arm; huns svarte med å legge sin høyre arm i hans. Armene koste med hverandre, de smilte til hverandre.

Hun reiste seg, sjeiken tok det som et avslag og trakk hånden til seg. Hun så snilt på ham og sa, "Kom...:", og rakte ut høyrehånden igjen. Han tok den og fulgte etter. Hun geleidet ham ned til husets kjeller. De kom til et lite gjesterom. En gammel 60-talls lampe stod i det høyre hjørnet. Til venstre stod en liten mindre fristende seng. Et billig IKEA skap stod plassert til venstre for døra. Et lite kjellervindu stod for belysningen. Veggene var dekket av eldet lysebrun maling.

Han lukket døren bak dem, og la sine halv-kraftige hender over skuldrene hennes. Hun svarte med å legge hendene sine bak ryggen hans. Hun trakk ham til seg. De kysset. Tungene møttes, lekende. Tennene bet, tungene lekte, armene strøk varsomt. Han dyttet dem begge mot sengen. Da de kom nærme nok la han henne nedpå, og fulgte like raskt etter.

Hun førte hendene ned på rumpeballene og trakk han mot seg. Hun stønnet et ynkelig kvinnestønn. Han følte opphisselse over stønnet. Han kjente at den reiste seg. Han rev av henne blusen, og den neste hindringen sånn at kun den hvite BH'en satt igjen. Hun kneppet opp BH'en selv. Han kysset henne, og lot tungen leke seg ned halsen, han suttet på hennes skuldre.

Så nåddde han endelig hennes deilige bryster. Han lot tungen sleike i ring rundt hennes høyre bryst. Han lot tungen rulle over brystvorten, så bet hant tak. "Um um", stønneli hun. Sengen var for liten, så de kunne ikke ligge utstrakte, noe de heller ikke hadde behov for. Han forsynte seg grådig av den andre puppen også før han lekte seg forsiktig nedover til navlen.

Den smakte navlelo, men han overså det og tygget vilt. Hun tok hendene på hodet hans og dyttet det nedover; "F-fort deg, jeg vil ha deg." Han brukte tennene og knappet frekt opp hennes jeans. Hun var våt og det ordet som rimer. Han dro av henne buksene, Han rev i stykker trusen, som en maskulin makt demonstrasjon.

Det begynte å regne - det høljet ned. Han pinte henne med å la tungen leke rundt kjønnet hennes. Han løp i hennes hage. Så tok han tak. Han sugde, tungen vibrerte fort, hun stønnet, "Ahhh." De hørte en lyd av noen som gikk faretruende nært. De stoppet opp av sjokk. Men lyden forsvant og de smilte lettet til hverandre.

Han lot hodet bruke lang tid på veien opp til hodet hennes igjen. Munnene møttes sultent. De rullet rundt sånn at hun kom øverst

Hun lente seg bakover, gnidde kjønnet mot den harde bulen i hans bukse. "Um um". Hun lot armene gli over ham. Så fjernet hun majestetisk pledd for pledd fra kroppen hans. Med trusen brukte hun lang tid. Hun bøyde seg over stenene hans. Hun beiset de med spytt. Han lot hendene stryke hennes mørke hår.

Hun lot tungen gli rundt penisroten, og langsomt oppover til hodet med hull i. Hun gapte over og slukte staven som om det skulle ha vært en pølse. Regnet begynte å dabbe av, og det var tid for å avslutte forspillet. Hun satte seg oppå ham, og førte ham inn i seg.

Hun red som en villhest. Men hun vrinsket som en nymfe. Regn et ble intensivert. Tempoet økte. Utenfor, ovenfor fortsatte festligheten. Musikk trengte seg ned til det lille rommet, det var dans på gang - flere forkkjellige typer.

Han nærmet seg, kunne ikke holde seg lenger og sprengte seg inne i henne med et "Allah O'ackbar." Hun fortsatte å støte raskere og raskere før den rakk åsenke seg igjen, så kom hun også. Hun klemte ham hardt i ryggen mens hun skrek..

Utallige små hvite rumpetroll danset, svømmet, kjempet om sine liv om den store medaljen. Det var kretsmesterskap, NM, VM og OL i en og samme dans. Alle var tapere så nær som en. Rumpetrollene stimet om verandre. Ingen visste rett vei og ingen hadde kart. Noen svømte i ring som Ole Brum engang gikk. Her, der og overalt lå restene av rumpetroll som ikke maktet mer – tapere – lik. Tilsammen et halvt århundres erfaring ble smeltet sammen. I et pang, av liv og liv. En ny sjangse, en ny genkombinasjon; et nytt håp. En variant av de utallige som kanskje kunne stå i mot, og gjøre ting godt igjen.

“Derser du, noget kommer alltid iveien. Så nær som denne siste gang har jeg aldrig været det, og dog kom jeg så nydelig tilkort. Jeg vet at jeg ikke sparer mig for nogen møie, at jeg blinker for nogen reise, at jeg skyr noget utlæg, og allikevel – allikevel nytter det mig ikke. Det er skjæbne. Det er det intet å gjøre ved.” – Kunt Hamsund, Dronningen av Saba

Frihet til den som ser

Det var overskyet. Solen hadde vært framme og gitt små gløtt av håp. To relativt korte regnskurer hadde lettet de tunge skyene som preget himmelen. Henrik B. Weisser brydde seg ikke om det tunge været, han satt enslig ved bredden og fisket. Det var stillheten som var hans rike. Han formelig nøt naturens geniale musikk.

To mellomstore vakre ørreter lå i en bøtte ved siden av Henrik. Han sitret av forventning til middagen han hadde i vente, gyldenstekt fersk ørret. Når var det sist han hadde smakt et så enkelt men herlig måltid? Det måtte ha vært for et år siden.

Dette var 6. året på rad som Henrik dro til hytta si som han hadde arvet av sin forfatte, men velstående bestemor. Fisketuren var liksom årets høydepunkt, det å sitte dag etter dag og bare ånde inn naturen med alle sanser. Man kunne sitte time etter time uten bekymringer om jobb, penger, kjærlighet, hat, den siste ukas lottorekke og den gørrkjedelige værmeldinga. Henrik var overbevist om at jakt, fiske og lignende var det nærmeste det gikk an å komme totalt lykke.

Det rykket i snøret. Henrik ble revet ut av stillheten. Han hadde fått napp! Han rykket som en gal og begynte å snøre inn. Med jevne mellomrom rykket han for å sikre seg at fisken ikke kom løs. Dessverre var det akkurat det den gjorde. Henrik vred ut av seg et halvkvalt "Pokker!" mens han metodisk snøret inn. Når kroken nærmet seg vannskorpen, så han at noe hang på. Kanskje han hadde drevet og fisket grums, men det hadde da ikke kjent sånn ut? Han halte opp snøret og så til sin forferdelse at det dinglet et fiskeøye på den rustne fiskekroken.

Henrik kjente kvalmen trengte på, men han holdt den tilbake med et svelg. Det var jo bare et fiskeøye, ingen ting å bry seg om. Selv om fomuften sa ham at det bare var noe å le av, kjente Henrik at han egentlig ikke hadde lyst til å fiske mer den dagen. Som følt, så gjort. Henrik rensset fiskene, og pakket sammen utstyret. Tankene hans konsentrerte på å komme seg inn i hytta raskest mulig og få seg stekt ørret og noen øl.

En halv time senere kunne man kjenne den herlige duften av maten florere inne og rundt hytta. Henrik nynet på en melodi han hadde lært da han var liten (klisje!) mens han bøyde seg over stekepanna. Dette var middag en konge verdig, dette var bare livet! Et usselt fiskeøye skremmer vel ingen garvet fisker. Han kom til å tenke på hvordan en av hans beste venner, Erik, hadde hatt enorme ktinnfolk problemer fordi han hadde "fiske-øyne". Egentlig var han jo veldig ålright, selv om han ikke så ut som noen Don Juan. Ja, Erik strevde fortsatt å finne sin drømmekvinne, kanskje for evig? Henrik sendte Erik en varm tanke, og smilte.

Ølet hadde ligget og kjølt seg i vann-kanten og var herlig kaldt. Sammen med ørreten ble det et måltid av de store. Henrik visste at dette var den del av urekstasen, en av de tingene som kunne gi lykke til de fleste menn. Etter maten fortsatte Henrik å helle i seg endel drikke mens han tenkte tilbake på de siste årene. Han kjente hvor omtåket tankene hans var, hver fjernt fortiden virket. Men det var jo ikke så rart heller, etter at hans kone og datter hadde omkommet i en ulykke hadde han aldri klart å bli den samme igjen. Han hadde klart å beholde jobben og fortsette livet tilsynelatende normalt. Men bak kulissene hadde han begynt en depresjonsperiode der han drakk i smug, tok piller og helte i seg usunne stoffer. Det rare var at når han prøvde å huske hvordan hans kone og barn hadde dødd, husket han det ikke. Alt var bare tåke – sjokket hadde slettet minene. Så kom han til å tenke på sin første kjærlighet, Anna. Anna var en av disse ræe sexdyrene som hadde tatt Henrik med storm. Sugd ham, tatt ham, og forlatt ham kaldt og kynisk. Etterpå ble Henrik helt besatt etter Anna. Men Anna hadde ertet ham, kaldt ham en grønnfis. Men Henrik hadde elsket henne, eller trodd så årevis. Det hele endte med at Henrik voldtok Anna på utedassen, engang de hadde vært på klassetur.

Det gjorde noe med Anna, hun forandret seg fra å være et sexdyr til å være en innadvendt, inneslutta person. Kroppen hennes forfalt raskt og Henrik ble ikke lenger opphisset av å se på henne, han ble kvalm!

Det var overskyet, omtrent som dagen for. Solen gjorde et par tapre forsøk i dag også, med samme elendige resultat. Men Henrik hadde bedre fiskelykke i dag. Allerede ved sekstiden hadde han fisket opp fem herlige ørreter. Tre store, og to mindre, den siste hadde fortsatt krampetrekninger. Henrik hadde helt glemt fiskeøyet da det trillet ned fra den stenen han hadde lagt det på i går. Han stirret olmsk på det og kastet det langt bort. Fiskeøyet forsvant med et livløst "Plopp". Han pustet tungt et par ganger og gikk tilbake til den lykksalige døsigheten som stillheten gav ham.

Den åttende fisken han skulle ha hatt den dagen rev seg av, og Henrik stod måpende med fiskestanga i hånda. På enden av snøret hang kroken med et ekkelt fiskeøye dinglede på. Dette er ikke sant! Jeg drømmer! Kvalmen, frykten og rent hat drev i gjennom Henriks stusselige kropp. Men han klarte likevel å holde seg oppe, mens han bante: "Faen, så klartejeg ikke å bli kvitt deg, jævla drittøye!" Han hoppet på fiskeøyet til det var redusert til en ekkel, ugjenkallelig masse. Og så kastet han det så langt han bare kunne.

Henrik lo mens han rensset fisken. Det var en særdeles falsk latter, men den hadde likevel sin positive virkning, å fjerne angst. Så tok det ikke lange tida før rensinga var over. Og godt var det. Henrik tvang angsten på avstand og

gikk opp til hytta.

Det var en gammel hytte som var preget av en god, rolig stemning. Tilbredningen av fiskene gikk raskt. Henrik elsket å skape ting, være midt i prosessen - oppleve, føle og skape. Det føltes nesten som en skuffelse å bli ferdig, selv om måltidet var herlig, fisk og øl.

Livet var herlig, tross alt. Henrik hadde da ikke hatt et helt forjævlig liv heller. Mens Henrik satt i hytta, drakk øl og filosoferte om livets goder, kunne han ikke komme utenom sin kone og datter. Det hadde vært rydd og gammen. Datteren som de fikk sammen hadde betydd alt for ham, kanskje litt for mye.

Som Henrik selvsagt hadde regnet som uunngåelig hadde jo forholdet kjølnet etter hvert. Han ville ikke, kunne ikke huske mye fra den tiden. Men han husket den skjebnesvangre telefonen der han fikk vite at hans familie var blitt jevnet med jorden i en bilulykke. Huff Nei!

Men Anna hadde vært noe annet. Et begjær, en lidelse av dimensjoner. En gang etter at han hadde tatt henne med makt, hadde hun kommet på besøk til ham. Hun hadde sett helt forferdelig ut. Håret, klærne, ja hele figuren så ut som et kvalmende rot. Henrik hadde blitt forstyrret og hadde spurt henne med en hatsk tone: "Hva gjør du her?" - "Jeg, jeg eh..." - "Du ha'kke noe her å gjøre, forsvinn!" - "... er gravid..." Det oppstod en spenningsfylt pause. Henrik hadde blitt fylt med kvalme, angst, hat og aggresjon. I blindt raseri slo han henne i magen. Han slo henne i hodet. Han sparket og slo overalt. Hun hadde ikke hatt krefter til mer enn et symbolsk forsvar. Anna sank i gråt, blandet med rødt, lidenskapelig blod. Henrik fikk roet seg ned, så på Anna, ble svimmel, brekte seg og spydde.

Den neste dagen var været blitt bedre. Flere ganger tippet solen fram og varmet så inderlig vel. Henrik var ikke spesielt begeistret over det da han hadde sansen for grått, overskyet vær. Henrik lot det ikke gå inn på seg, han var her tross alt for å fiske, ikke irritere seg over været. Han så opp mot himmelen og tenkte at vær egentlig bare er noe piss. Bare en grunn til at enhver eksisterende media-kanal har noe fyller dødtida med. Sånn at teite, kjedelige skravlekjerringer kunne ha noe å snakke entusiastisk om før sladderet begynner. Det virker likevel som om været ødela fiskelykken den dagen. Istedenfor å få fisk, mistet Henrik tre kroker med mark på. Ikke det at krokene gjorde noe, de hadde han nok av. Men han måtte jo for faen meg ha mat!

Så da Henrik begynte å vurdere å droppe hele fiskinga nappet det hardt i snøret. Dette måtte jo være en skikkelig runsk! En hel middag i seg selv. En naiv forventningsglede sprøtet energi i Henrik. "Yes, Yes! Kom til pappa!", hveste han gledesfullt mens han dro. Med et hardt napp slengte han fisken i land. Han var så lettet at det tok litt tid før han skjønnte at noe var galt: Fisken hadde ikke øyne.

I brøkdelen av et sekund omformet gleden, opphisselsen og energien seg til endeløs angst, tom dyp angst fra urdypet. "Nei!", skrek Henrik og løp som en gud opp til hytten. Nei!", gjentok han og forsvant inn. Han låste febrilsk igjen døra, og gjemte seg i en krok. Etter en halvtime med morbide, grusomme tanker begynte Henrik å få tilbake en orliten dråpe av mot, akkurat nok til å komme seg bort til ølkassa og sprette opp en bjørnunge. "Ålilililili", så godt det var. Skumm rant nedover halsen og lindret angsten. Nyttelsen ble avbrutt av tung, monoton banking fra ytterdøren. Døren ble langsomt tvunget opp. Låsen brast. Lammet av skrekk, satt Henrik musestille oppå ølkassen.

Det han nå så ga ham et kjempeinnesig frysningsskjelv i gjennom hele kroppen. Isabelle, hans avdøde datter, kom inn. Der øynene skulle ha vært var det bare to tomme hull. I hånden holdt hun en fisk som også manglet øyne.

Vonde minner tvang seg fram i Henriks hode: Han så klart for seg hvordan familieforholdet hadde kjølnet helt de siste årene, hvordan familien hadde oppløst seg innenfra. Hvordan han, Henrik, en respektabel norsk borger hadde begynt å spionere på sin kone. Hvordan han i vill sjaluseri hadde konkludert med at Elisabeth, hans kone, hadde hatt et forhold til Erik på si. Elisabeth! Hvordan kunne du? Også Erik da, han som kanskje var Henriks beste venn. Sjalusien, misunnelsen hadde tatt overhånd og om konklusjonen var bygd på fakta eller fantasi var han ikke sikker på. Han måtte ha hevn, han måtte ha frihet fra ondskapen! En vakker dag i august, hadde han fikset bremsene på bilen før Elisabeth og Isabelle skulle på en kjøretur.

Isabelle gikk mot Henrik med langsomme, tunge skritt. "Du drepte meg! Du drepte mamma!", sa hun med en dyp, sleip, mannsstemme. Henrik tok hendene foran øynene og ropte "Nei!" flere ganger. "Du drepte oss....."

Det politiet fant i hytta senere klarte de aldri å oppklare. De hadde funnet Herr. B. Weisser sten død, liggende på gulvet. Øynene var blitt plukket ut og erstattet med fiskeøyne. Det gikk rykter om at det gikk en psykopat løs, men psykopaten var død.

“Hvis man er intelligent, så er man naturligvis enten agnostiker eller ateist. Samtidig som man er fysisk feig. Det er automatiske definisjoner på høy intelligens. Men jeg snakker ikke om Gud. Jeg snakker om vitenskapen.” – John Fowels, Magikeren

En fortapt historie.

Engang var jeg bare en polarisering. En slimete masse med to poler. Et energifylt mandala med uendelig potensiale. Langsamt økte polariseringen, til den ble så sterk at massen delte seg i to. Rundt de to delene oppstod en myk men sterk membran. Kondensatoreffekten ga massen myke svingninger og massene danset rundt hverandre. Så avtok svingningene langsamt og polariseringen kunne atter konsentrere seg om et monotont mønster. Magnetismen og energien fortsatte å dele min masse i flere deler. Massen stjal til seg kraft fra det næringsrike rundtliggende slim, et kjøkken som gir liv. Langsamt endret svingningene mønster, og etter hvert antok den primitive former. Et lys av ukjent farge kom til meg, og fylte meg fullstendig. *Jeg er.*

Jeg kan kjenne at jeg utvider meg. Mektige energier flyter igjennom kroppen. Den kraftige polariseringen minker mer og mer. Jeg, det jeg er, antar form. En møysommelig prosess av lys, magnetisme, energi, polarisering, fyller meg av ekstase. En vag følelse eller en høyere bevissthet om det som kommer streifer meg kanskje, men ikke sterkt nok til at utviklingen stopper. Energien formelig spruter fra min sjel til mitt legeme. Jeg erindrer at massen omformer seg til et skall av kropp. Ut av kroppen vokser hals, ben og hale. Ut av halsen vokser konturene av et hodet. Følehorn og snabel tyter ut av hodet. Langsamt formerer øynene seg på hodet. Det er deilig, det er herlig, det er enestående. *Jeg vokser.*

Jeg føler meg nesten perfekt, men noe mangler. Innenfor skallet bearbeides organene. Energien strømmer igjennom hele meg. Sakte vokser to par vinger langs min kropp. Alt bearbeides nøye etter de kosmiske lover. Ingenting skal glemmes, hver minste detalj går igjennom uendelighetens kvalitets-sjekk. Den minste feil som oppstår blir møysommelig rettet. Fargene antar uante dimensjoner, og lager fantastiske, vakre aspekter. Noe fra den andre siden blir fjernere, jeg lar det slippe, stritter ei imot. Langsamt blir jeg klargjort, jeg passerer den siste sjekk med glans. *Jeg er hel.*

Tregt, som en kald motor begynner kroppen å sende signaler til hverandre. Cellene våkner i samme kjedsommelige tempo som morgengretne menn tidlig en blåmandag. Kribling av impulser blir den første jordiske følelse jeg føler. Impulsene øker, kriblingen blir sterkere. Jeg prøver å strekke min fantastiske men skjøre kropp. Jeg blir hindret av den slimete hinnen som omgir meg. Med gjentatte forsøk, bryter jeg hinnen. For første gang kjenner jeg at noenlunde frisk luft tar på meg. Luften kiler i vingene mine. Instinktivt rører jeg på vingene mine. Vingene får luften til å slå kjølig forfriskende på min hud. Og så letter jeg. Jeg er fri.

"Eg hadde tenkt til å få meg eit lam i sommar, Ola!", sa Harald entusiastisk. Ola og Harald satt ovenfor hverandre rundt kjøkkenbordet. De drakk kaffe. Ola var Haralds nærmeste nøbo. De pleide ofte å komme på kaffebesøk til hverandre. Dette førte til at mye av det de snakka om ofte var gjentagelser av gammelt snakk. Men dette med lammet kom noe uventet på Ola. Han veivet en halvspist lefse med sin høyre hånd. Ola humret litt og så Harald inn i øynene. "Eit lam? jau det'e inga dårleg ide', men kor ska' du ha han?" Etter flerfoldige år som kaffegjest hos Harald hadde Ola lært seg at det hendte at Harald kom med tilsynelatende gode ideer. Som oftest var idèene lite gjennomtenkte og forble på det stadiet. Ola var derfor lett kritisk innstilt til dagens utspill, tross dette spilte han med.

- "Eg tenkte eg skulle setja opp eit gjerde bak stabburet. Eg lure påom du vil være med, eg treng litt hjelp."

- "Jau, du ,men eg har mitt å drive med Men kessje eg kan slå a no' tid på kveldinga hvis det passe for de'?" – "På kveldinga? Hmm, jau det passe no' bra det rama." Og så var din saken avgjort. Resten av kaffepausa hørtes ut som en gjentagelse av mang en kaffepause ved Bygrend-Gard. Denne dagen vart det viet ekstra samtaletid på ved tyven Robert Lund. Robert var dalens beryktede vedtyv. Alle påstod at de hadde hatt opptil flere uønskede besøk av ham. Om påstanden faktisk var sann og om Robert selv var klar over sitt slette rykte vites ikke. Høyst antagelig hadde historien hatt sitt utspring i en heller beklagelig hendelse for siden å forvrenses til det ugjenkjennelige av onde bondetunger. Nei, historien måtte jo være sann for vedtyven hadde vist slått til hos begge de to som baksnakket ham. Så bevisene var klare, Robert var siktet og dømt av sladder. Og dommen ga den verste straff som finnes: Å bli drept med ord, det å bli spottet for noe du aldri blir konfrontert med og aldri kan gjøre opp med.

Likevel lurte det ikke noe ondskap bak Haralds og Olas lille kaffepause, de trengte bare noe å snakke om, noe å fylle opp hverdagen med. Omsider var pausen over og arbeidet ventet.

Jeg danser i luften. Jeg virrer rundt i en leken formasjon. Jeg lærer meg min egen styremekanisme. Jeg beskuer alt rundt meg: en liten dam, noen stolte bjørker, en mengde hvitveis og krokete kvister. Følehornene mine snapper opp vakre signaler fra alt som befinner seg rundt meg. Skjønn natur i skjønn harmoni. Hvilket herlig sted jeg har kommet til. Jeg ser ned på det sted der jeg ble til. Og så forlater jeg det.

Jeg flyr. Jeg vet at jeg må fly, men vet ikke hvor. Jeg har kjempekrefter, jeg kan fly i det uendelige. Jeg tror nok jeg kan fly enda lenger. Det er gøy å fly. Fasettøynene og antennene mine fanger opp mylder av bilder, følelser og miitrykk. Å, hvor jeg elsker dette; fly avsted uten mål og mening, bare fly.

Jeg begynner å kjenne et savn inne i meg. Savnet består av noe jeg erindrer at jeg har gjort før. Jeg ser for meg en solnedgang. Å hvor vakker den er. I solnedgangen danser jeg i luften. Det er en ekstatiske dans. Men vent, jeg danser ikke alene. Det er noen som danser med meg. Hva er det? Jeg undres. Plutselig faller bitene på plass. Et hunnkjønn! Jeg må finne et hunnkjønn. Jeg må formere meg og få barn. Men det er ingen hunnkjønn her, jeg må fly videre for å lete etter noen å stifte familie med. Jeg må jo ha familie, alt annet er jo uhørt. Huff, så sliten jeg blir. Huff, så sulten jeg blir. Nå kommer jeg vist til en lysning. Jeg tror jeg flyr litt til og

så tar jeg en pause. Kanskje jeg kan finne litt mat også. Jeg ser en rund flate som jeg kan lande på. Jeg lander på flaten. Jeg står på mine ben. Hmmm, så rart det er å gå. Jeg føler at det er en skygge som nærmer seg. Følerene mine varsler noe faretruende. Hjelp!

"Nå slær du hardt gut, sku' trudd det va'n Robert Lund du slo." sa Ola til Harald. De stod bak stabburet og slo staur. Ola lager hull med spett og Harald slår nedi stokkene. "Jau, det sku' nå ha gjort seg om det var'n Robert jeg slo og slo, da sku'n fått seg durabli med juling", lo Harald. Ola lo med, mens han gjorde seg ferdig med det neste hullet.

Ola holdt løst på stokken mens Harald slo til med storklubba. Ola stod og så på at flyvende insekt som han ikke hadde sett før landet på stokken, og ble knust under hammeren. Harald enset ikke insektet, og det gjorde ikke noe inntrykk på Ola heller. Et dødt insekt, var den måten som var best for insektene. Ola og Harald drev på noen timer før de ble leie og tok kvelden.

En klubbe truer min eksistens. Den kommer mot meg i forrykende fart. Jeg ber deg storhammer: Ikke drep meg, jeg vil ikke dø! Jeg vil hvile mine vinger, spise god mat, finne meg en make, pare meg, få barn og stifte familie. Først da er jeg rede til å dø. Ikke la meg dø uten å få fullført min oppgave. Jeg ber deg klubbe skån meg. **B o n k .**

“Så overveldet solen meg igjen, i en hvirvlende ildmørje, et hjul som dreiet seg fra horisont til horisont, og havet og skipet og seilene og dokumentet og pyramidene og ørkenen og himmelen og Mexico og jorden ble alt sammen til gull og solskinn, gull og solskinn, gull og solskinn. Og jeg var hos solen i tre timer” – Jens Bjørneboe, Kruttårnet

Van der Waals

Den urolige følelsen var der. Sjelen skalv. Jeg lå og vrei meg. Kroppen var full av bunnløs smerte som ikke kom fra noe bestemt punkt. Jeg var i en døs fylt av angst og lidelse, en motsetning til Nirvana. Etter noen minutter sovnet jeg igjen til den samme urolige søvnen som hadde besatt meg de tre siste månedene.

Senere, meget senere, befant vi oss i kjøkkenet; vi spiste. Jeg følte meg liten, rar nærmest mindreverdige ovenfor henne, så det var ikke mye for jeg fikk stappet i meg. Hun virket likeglad Hun spiste fornøytelig og plagde meg ustanselig med sine spydige utspill.

Selv når hun var så grusom som nå, var hun skjønn. Ja hun var helt utrolig. Det kastanjebrune håret hennes utstrålte en sensualitet av de sjeldne. Og når man forflyttet øynene granskende over hennes kropp skulle det mye til for ikke å bli overveldet. De likeglade blå øynene hennes var som de vakreste juveler. Jeg så på henne med bedene øyne, som stille bad henne om å komme i sitt gode humør. Når hun var i sitt gode lune vare alt ekstase. Vi elsket, lo, og moret oss over evne. I disse perlestundene oppnådde jeg en høyere lykke en jeg noengang hadde trodd var mulig. Men det hadde sine likheter med dop, nedturene kom oftere og oftere og varte lengre og lengre. Men det verste var den diabolske avhengigheten, den delen som av meg som alltid skrek etter mer; den delen av meg som gjorde meg til hennes slave. Hver gang jeg prøvde å gjøre motstand knakk kroppen min sammen. Jeg hadde ikke krefter til å stå imot. Og når jeg var utpint, utslitt, og Satan selv hadde puttet sine "kjærlige" armer rundt meg, smilte hun og kysset meg. Med ett var alt så meget bedre.

Men denne dagen bare fnøs hun foraktelig av mine bedene øyne. Hennes iskalde mine sendte frysninger igjennom kroppen min. "Du vasker opp og rydder huset mens jeg er borte!" befalte hun og forsvant ut av døren. Jeg satt forlatt på kjøkkenet og kjente tårene strømme på. Hvordan skulle jeg komme meg ut av denne destruktive situasjon? Fantest det i hele tatt noe jeg kunne gjøre som ville forbedre tingenes tilstand?

Da, var det fire full-måner siden jeg traff henne. Den første tiden hadde vært som å finne sin utvalgte og springe ut som en blomst i all sin prakt. Det hadde ikke gått lange tiden før hun hadde flyttet inn hos meg, og til slutt overtatt styringa over stedet. Jeg må motvillig innrømme at jeg hadde blitt hennes leketøy, en dukke som gjorde alt for å få henne til å smile bare en gang til.

Mens jeg drev og utførte de plikter fruene hadde pålagt meg, drømte jeg meg tilbake til den tiden da vi var et par i kjærlighet og harmoni. Etterhvert overbeviste jeg meg selv med din illusjon at alt ville bli bar når hun kom tilbake, bare jeg gjorde jobben skikkelig.

Men sånn ble det selvfølgelig ikke. Hun durte inn og ga meg kjeft for all verdens ubetydelige detaljer. "Jeg skal til Danmark i helga. Når jeg kommer tilbake skal det være 'shina' opp her så det er en dronning verdig!" kommanderte hun ondskapsfullt før hun forsvant like fort som hun hadde kommet.

Atter en gang satt jeg forlatt tilbake som en eller annen teit bums, som skalv, gråt. Og mitt eneste ønske var å komme meg bort, bort til en annen klode eller utopisk dimensjon. Jeg foldet mine hender som så ofte før og ba til Gud om at han faen meg måtte være så snill å hjelpe meg ut av dette her, for jeg klarte ikke mer, ikke et sekund til. Men det var jo en simpel løgn. Selvfølgelig klarte jeg mer, og mer og mer av denne inhumane torturen.

Resten av dagen brukte jeg til å vaske huset, riste tepper og rydde ting og tang i pinlig perfekt orden. Deretter tok jeg meg en rask dusj og fikset meg litt. Det jeg så i speilet så ut som et sjefsforfallent menneske uten særlig håp. Så dro jeg inn til sentruen og drakk meg riv ruskende full. Og hele tiden tenkte jeg bare på henne, Lucy, en Lotusblomst som er min og ingen andres kjære. Ha! Jeg skulle nok finne på noe som fikk orden i sakene.

Jeg forsvant i fyllefantasier som hadde like mye med virkeligheten å gjøre som en snill diktator. Ved stengetid bestilte jeg en taxi hjem. Jeg overøste den kjørevante drosjesjåføren med dødskjedelig fyllepreik. Da jeg la meg "neppå" for å få den forhatte, men nødvendige søvnen, kjørte jeg karusell og måtte spy.

Jeg våknet kald, urolig og fylt av djevleske drømmer i mitt eget kalde, motbydelige oppkast. Jeg bråreiste meg og gikk bort til vinduet. Jeg så nedover byggefeltet vårt. Utsikten var ikke noe å skryte av. Jeg fikk øye på en av lokalkattene som drev og lekte seg med en halvdød mus. Jeg ble straks fylt med medlidenhet til musa, og fikk en pervers trang til å løpe ut å sparke kattensvinet til døde.

Istedenfor tok jeg meg en dusj for å bli kvitt det størkna spyet som klamret seg til meg. Etterpå tok jeg sengetøyet til vask, og hadde på nytt. Soverommet måtte selvfølgelig luftes for full guffe. Mildt sagt, følte jeg meg elendig mens jeg fortsatte med å gjøre huset i stand til Lucys hjemkomst. Hvert sekund var en intens kamp mot en kropp som skalv, et hode som banket, hender som var tunge som en stor sekk med steiner, og et intenst begjær og savn etter den vakre, snille, herlige, utrolige, Lucy; drømmen Lucy. Jeg hadde mere flid denne dagen med å se noenlunde ålright ut før jeg dro inn til sentrum for å alkoholiserer meg. Resultatet var sånn passe, men det var mer enn godt for meg akkurat da. Jeg var tørst! Jeg startet hjemme med en six-pack Lysholmer ICE, før jeg fortsatte med iskalde

halvlitere på puben.

Jeg satt alene foran baren og langte i meg den ene pilsen etter den andre, mens jeg prøvde å lese dagens Osloblekke - Uten særlig hell. Jeg var ikke i form til å konsentrere meg til å lese de små bokstavene, så det ble med overskriftene og bildene. Det gikk opp for meg at Verden ikke hadde forandret seg merkbart; noen sex overgrep, noen dødsfall og ulykker, promillekjøring, tilbakespill på frekke uttalelser og den alltid like herlige Larsons Gale Verden.

Men så trengte fyllefantasiene om Lucy seg på igjen. Savnet vrenget innvollene mine, og jeg måtte en runde innom dassen for å pisse og spy. Sånn at maskineriet kunne klargjøres for mer godt øl og håpløse drømmer.

Det satte seg ei dame ved siden av meg som jeg aldri hadde sett før. Hun så på meg og smilte. "Hei", sa hun og kysset meg på munnen. Jeg besvarte kysset. Min berusede hjerne tolket informasjonen den fikk fra øynene dithen at krinnfolket var av bra kvalitet. Vi kysset en gang til og nå møttes tungene våres. "Kan jeg bli med deg i hjem?" spurte hun. Jeg grep sjansen og svarte "Ja", og så forlot vi puben. "Men vent litt, du vet jo ikke engang hva jeg heter?" spurte jeg mens vi sjanglet bort til en taxi. Hun så på meg og smilte med et utrolig sjarmerende smil, "Jo du heter Vidar og jeg heter Karianne."

Det slo meg ikke å spørre henne om hvordan hun visste navnet mitt akkurat da, så vi jumpet inn i drosja og for avsted. Vi sa ingenting i drosja, vi omfarnet hverandre og klinte lidenskapelig. Da vi kom hjem til meg, hadde vi en løs konversasjon før vi køyet. Det var ikke noen store avsløringer å høste på vårt snakk. Men jeg fikk saktens vite at hun var fra Fredrikstad, og at hun skulle tilbake neste dag. "Så i morgen forsvinner jeg igjen", sa hun og lo med det sjarmerende smilet. Jeg smilte mitt beste smil tilbake. Så la vi oss.

Det var ikke noen ekstatisk elskovslek som fulgte. Bare masse kyssing, klining, stryking, klemming, masturbering og et kort lite kuull. Men det var likevel noe mer over det, en slags høyere kjemi som var i harmoni. Kanskje var det hennes smil som kunne smelte diamanter som gjorde det, eller kanskje det var ekte kjærlighet, eller kanskje alt sammen bare var et fifiktivt bedrag fra min side.

Vi snakket ikke mye neste morgen heller - det var ikke nødvendig. Hun dusjet, spiste i taushet. Inne i mellom hadde vi korte konversasjoner om trivialiteter. Og ofte glimtet Karinune fram med sitt underbare smil. Dog oppfattet hjernen henne ikke like pen som kvelden i forveien med det hadde omtrent ingen betydning.

Så måtte vi ta farvel. Vi klinte og omfarnet hverandre i fem minutt før hun forsvant. "Lykke til videre i livet."

"Takk."

"Ta vare på deg selv"

"og du på deg", hun smilte igjen. Jeg kunne se på øynene hennes at hun hadde antydninger til gråt, men den kom aldri. Kanskje avslørte mine øyne det samme. Jeg så henne forlate huset med klønete dameføtter, jeg ropte "Får jeg se deg igjen?" Hun snudde seg og ga meg det intemasjonale tegn for "vet ikke" eventuelt "kanskje". Og så forlot hun meg. Det merkelige var at jeg følte meg ikke tom, men fylt opp av en ungdommelig kilde. Jeg følte at tingene hadde falt på plass.

Da min kjære Lucy kom hjem sent samme dag, kastet jeg henne ut. Jeg ga stjerneklar beskjed om at hun aldri fikk lov til å sette sine ben hos meg igjen, en avsagd hånd kunne til nød gå an. Nei forresten ikke det heller.

Det var herlig, ja mer en herlig å bli kvitt drømmen som var et mareritt. Drømme kvinnen som skjulte en heks av ondeste kaliber. Det var kjempegodt å kjenne at jeg ikke var avhengig lenger. Jeg satte på radioen og danset rundt av ren glede. Det gikk opp for meg at jeg skyldte Karianne en stor takk. Men hvordan kunne hun vite hvilket helvete hun hadde dratt meg opp fra? Jeg forstod såpass at det var stor sjangse for at jeg aldri kunne få takket henne, men kanskje det var best sånn?

Da jeg la meg var den urolige følelsen skiftet ut med en indre ro av enestående kvalitet. Sjelen hvilte i harmoni med kropp og sinn. Jeg forsvant inn i Edens hage, der duften av nydelig fersken streifet om min nese, før jeg forsvant i duvende, kjærlige drømmer.